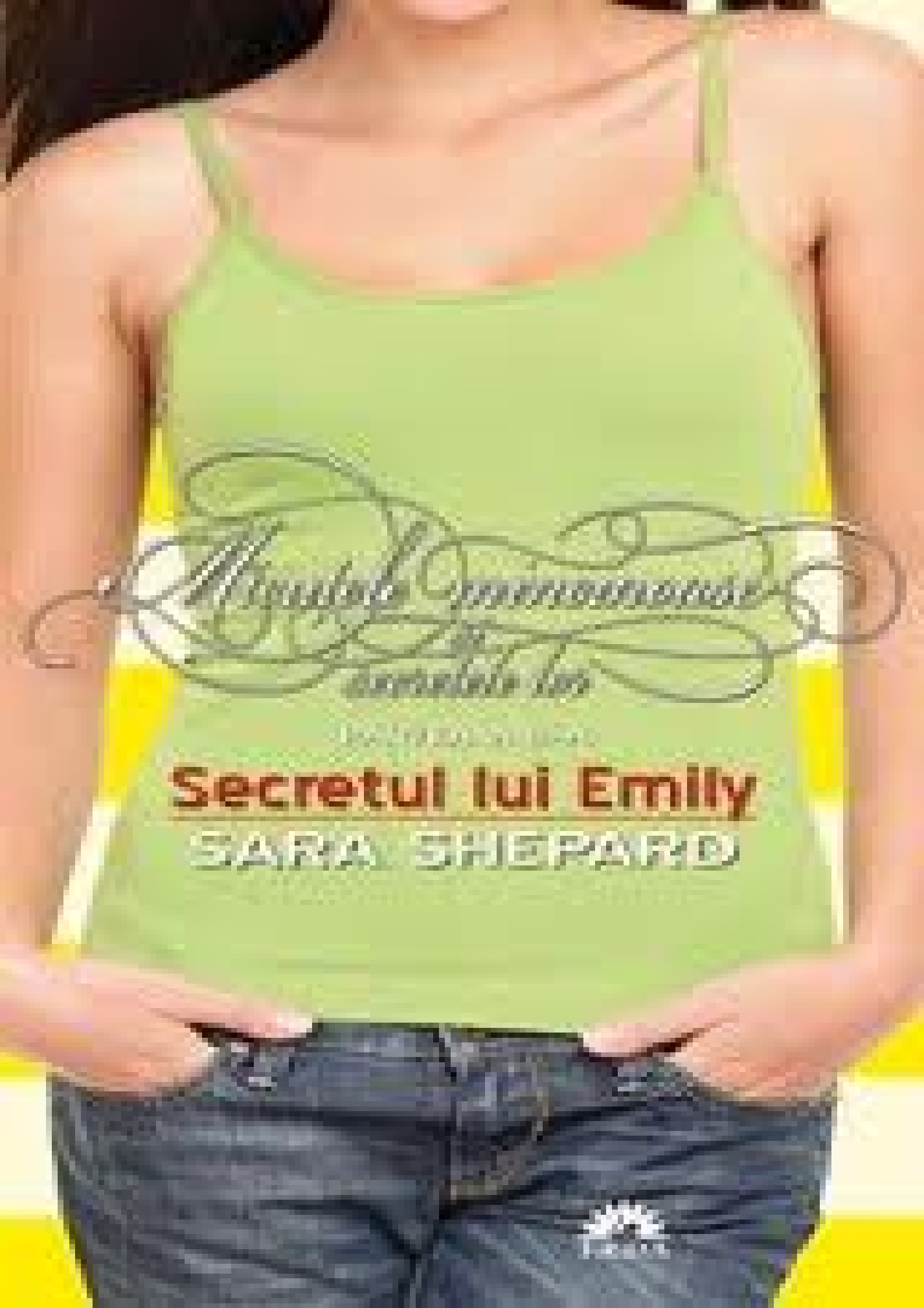
Micuțele Mincinoase
Secretul lui Emily
SARA SHEPARD

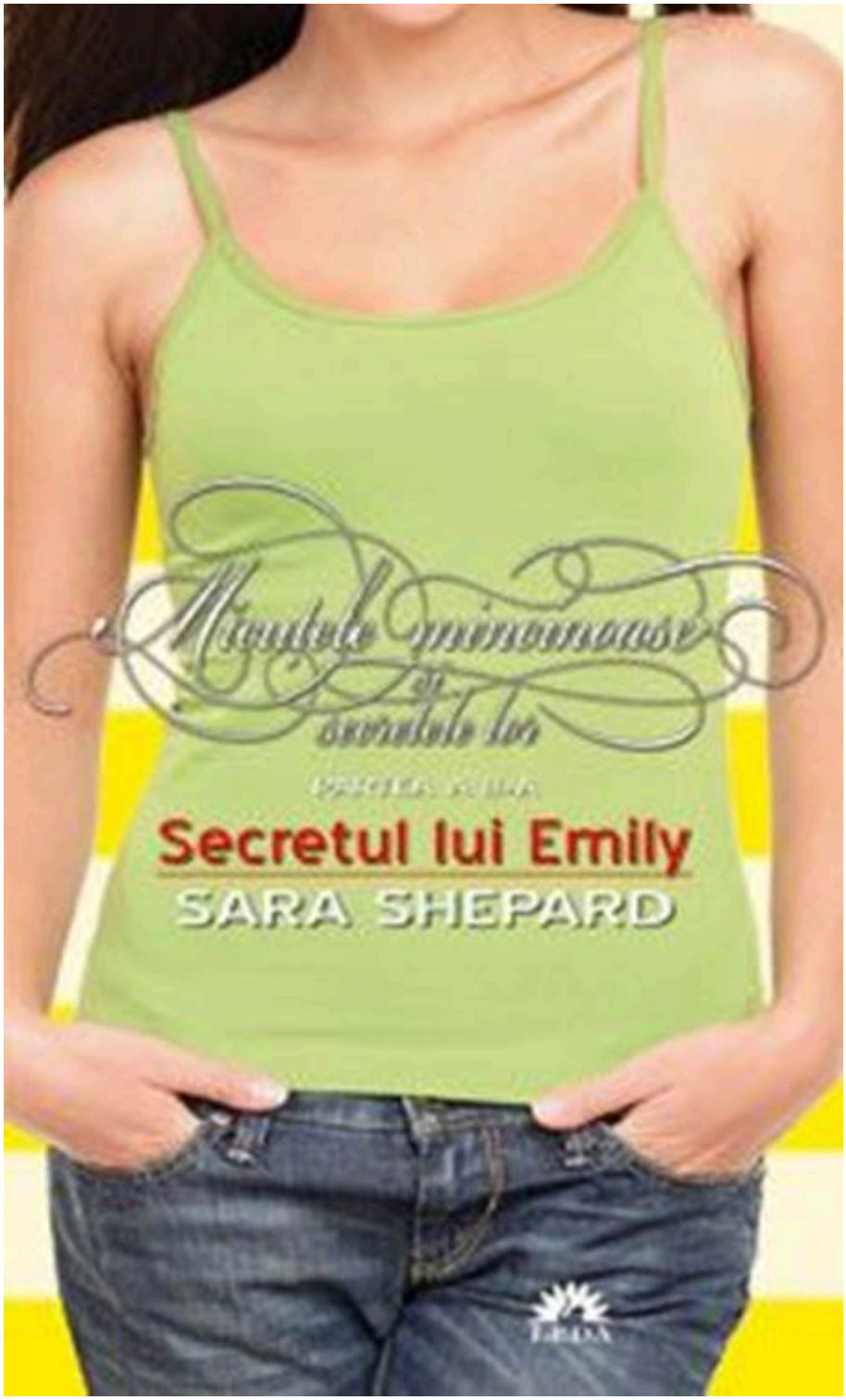

SARA SHEPARD

Micuţele mincinoase şi secretele lor

Secretul lui Emily

Cartea 2

SARA SHEPARD

Este autoarea îndrăgitei serii *Micuţele mincinoase,* devenită bestseller şi ecranizată cu succes pentru televiziune de ABC-Family.

S-a născut în Pennsylvania şi a absolvit New York University, obţinând şi un master la Brooklyn College. Pe lângă seriile pentru adolescenţi *Micuţele mincinoase* şi *Jocul minciunii,* a publicat şi romanele *All the things we didn't say (2009)* şi *Everything we ever wanted (2011)*. Scrie de când se ştie, deşi când era mică şi-ar fi dorit să devină actriţă de telenovele, designer de jocuri lego, regizor, artist plastic, genetician sau editor de reviste de modă. De asemenea, realizează instalaţii artistice şi jocuri video

Te vede când te culci,
Te vede când te scoli,
Ştie dac-ai fost cuminte,
Iar de n-ai fost, ia aminte!

-
MOŞ
CRĂCI
UN
VINE
ÎN
ORAŞ

P
e
n
t
r
u
K

1
TOT CE-ŞI DOREŞTE EMILY DE CRĂCIUN

Vineri, spre sfârşitul după-amiezii, Emily Fields se afla în camera de zi şi scotea podoabele de Crăciun din cutiile aduse de mama ei din pivniţă. Din boxele combinei se auzeau încet colinde, în cămin ardea focul, iar mireasma bradului pe care îl cumpăraseră de la pepiniera locală umplea aerul. Fratele şi sora mai mare, Jake şi Beth, veniseră acasă de la liceu şi întreaga familie era adunată în camera de zi, ca să ajute la decorat.

— Of, Emily, nu-l pune pe Snoopy acolo! Doamna Fields se duse imediat la brad şi luă globul imprimat cu Snoopy de pe creanga de jos, unde îl atârnase Emily. Trebuie să stea aproape de Garfield, vezi?

Arătă spre un Garfield de ceramică, pus mai aproape de vârful bradului.

Carolyn, sora lui Emily, chicoti scoţând din cutia veche un ornament de hârtie groasă sclipitoare, mâzgălit cu creioane colorate.

— Ce este asta?

— E toba făcută de Jake la grădiniţă! Doamna Fields flutură ornamentul în faţa lui Jake. Îţi mai aduci aminte, scumpule?

Jake se holbă tâmp la doamna Fields de sub şapca de baseball pe care scria ARIZONA SWIMMING, trăgându-se de şuviţele roşcate, decolorate de clorul din bazin.

— Ăăă… nu.

Emily îşi ascunse zâmbetul. Mama ei era o fanatică a Crăciunului şi voia ca totul să fie perfect, ca pe o felicitare de sezon. În fiecare an, mergeau la slujba de la miezul nopţii şi aprindeau beţigaşe de tămâie. Întotdeauna pregăteau un ospăţ pentru ziua de Crăciun, care includea friptură de curcan, diverse chestii cu umpluturi, două feluri de sos de coacăze – un bol cu peltea proaspătă din

coacăze şi portocale, pe lângă borcanele cumpărate de la magazin –, batate, piure de cartofi şi patru feluri de plăcintă. Pe urmă se aşezau şi urmăreau toate emisiunile de Crăciun de la televizor, inclusiv *Crăciunul familiei Brady, În drum spre casa bunicii*, cu gemenii Olsen, şi un concert cu Justin Bieber, care cânta absolut toate melodiile de Crăciun cunoscute.

Doamna Fields se prăbuşi pe canapea şi admiră bradul.

— O să petrecem cel mai frumos Crăciun de până acum!

— Hai să nu exagerăm. Domnul Fields îşi încrucişă mâinile peste abdomenul proeminent. Anul ăsta am primit o primă puţin mai mică decât de obicei.

O expresie de încordare trecu peste chipul doamnei Fields.

— Ne descurcăm noi. Anul ăsta avem nevoie de o sărbătoare specială. Am trecut cu toţii prin multe.

Aruncă o privire spre Emily, iar aceasta îşi coborî ochii spre papucii Ugg uzaţi, de culoare bej, pe care îi primise anul trecut de Crăciun de la cea mai bună prietenă a ei, Alison DiLaurentis, înainte de dispariţia ei. Familia lui Emily trecuse într-adevăr prin multe în anul acela – mai ales din cauza ei. Primul semnal de alarmă în familie fusese tras când Emily declarase că se lasă de înot, sportul în care excelau toţi copiii familiei Fields. În timp ce se certau din cauza asta – ceartă al cărei rezultat a fost că Emily nu s-a mai lăsat de înot –, părinţii ei aflaseră despre ea că ieşea cu Maya St. Germain, o fată nouă de la Rosewood Day. Domnul şi doamna Fields erau genul de oameni care ridicau din sprâncene când cineva de la Şcoala Metodistă Rosewood ieşea cu cineva de la Abaţia Rosewood, deci e de la sine înţeles că lucrurile nu decurseseră prea lin.

După ce Emily participase la un program pentru foşti homosexuali, după o şedere în Iowa, în

regiunea de purificare biblică, împreună cu toată familia ei extinsă, şi după o excursie cu maşina în care părinţii ei crezuseră că fata lor era iremediabil pierdută, se împăcaseră, în sfârşit, cu gândul că Emily era aşa cum era.

— Hei, Em, avem ceva pentru tine.

Beth îi oferi lui Emily un zâmbet liniştitor. Apoi fugi în bucătărie şi se întoarse cu un cadou ambalat.

— Un cadou de Crăciun în avans. E de la Jake, Carolyn şi de la mine.

Emily vârî degetul mare pe sub bandă şi deschise pachetul. Conţinea un set de DVD-uri cu The L Word[1]. Pe copertă erau două femei care se sărutau.

Când ridică privirea, văzu că toţi se uită la ea zâmbind nerăbdători, chiar şi fratele ei care – Emily ştia absolut sigur – nu stătuse de vorbă în viaţa lui, în cunoştinţă de cauză, cu un homosexual. Emily avea impresia că doamna Fields le ceruse tuturor copiilor săi să se arate fericiţi în ce priveşte alegerile ei.

— O prietenă de-a mea de la şcoală urmăreşte serialul. Beth îşi dădu după ureche o şuviţă blond-roşcată. Zice că e foarte bun. Dacă vrei, putem să-l urmărim împreună.

— Nu, spuse Emily repede, roşind stânjenită. Dar vă mulţumesc.

— Apropo, la biserică vine o fată pe care ar trebui s-o cunoşti, spuse doamna Fields, oprindu-se din a descâlci două podoabe din beţe de îngheţată. Conduce unul dintre grupurile de tineret. I-am vorbit despre tine. Are păr foarte scurt, adăugă ea, cu subînţeles.

Pe Emily o distra că, după mama ei, fetele cu păr scut erau *neapărat* lesbiene.

— Pare foarte amabilă, spuse ea, nevrând să pară nerecunoscătoare. Dar, brusc, toată treaba asta cu te-acceptăm-aşa-cum-eşti îi provocă o senzaţie

de claustrofobie. Ăăă… mă întorc imediat, murmură ea, ieşind din cameră.

Îşi puse haina şi se duse pe terasă. Soarele coborâse mult la orizont, bătând exact în ochii ei. Emily scoase un oftat lung, până când simţi că rămâne fără aer în plămâni. Ştia că ar trebui să fie fericită chiar în clipa asta. A., expeditorul mesajelor malefice care dăduse în vileag relaţia ei cu Maya, dispăruse. Ucigaşul lui Ali, Ian Thomas, era după gratii. Ea ieşea din nou cu vechile ei prietene, Spencer, Aria şi Hanna – după ultima lor şedinţă de terapie de grup, merseseră toate să joace bowling. Nu mai exista nici un pericol în Rosewood, nu mai ameninţa nici un necaz după colţ, iar familia ei îi dădea voie să fie cine voia ea să fie.

Atunci de ce se simţea atât de… *pustie*? Poate că era o nebunie, dar chiar şi după ce cadavrul lui Ali fusese găsit în groapa acoperită cu beton din spatele casei sale vechi, Emily se pomeni că tot mai spera ca prietena ei să fie undeva în viaţă, aşteptând s-o găsească ea. O visase de-atâtea ori pe Ali şi chiar putea să jure că o zărise în ziua când Ian fusese dus la poliţie cu limuzina Lincoln. Şi acum avea impresia că simte o prezenţă care zăbovea undeva în apropierea ei, un soi de stafie, ca şi cum cineva pe care îl ştia dintotdeauna o urmărea dintr-un lan de porumb.

Emily aruncă un ochi pe fereastra din faţă .1 casei. Familia ei încă împodobea bradul, iar scena parcă era luată dintr-un tablou de Norman Rockwell. Era drăguţ din partea lor că-i sprijineau alegerile sexuale, dar ultimul lucru la care se gândea ea acum era o relaţie.

După o ultimă privire în camera de zi, Emily îşi scoase bicicleta din garaj şi porni pe stradă. Peste patru minute şi treizeci şi nouă de secunde – se cronometrase cu ani de zile în urmă – coti pe strada pe care locuise Ali.

Casa se contura amenințătoare acolo unde se înfunda strada, cu ferestrele întunecate. Pe bordură erau înghesuite lumânări aprinse, fotografii boţite, animale împăiate zdrenţuite, căciuliţe de Moş Crăciun şi mici cadouri împachetate – ofrande pe Altarul lui Ali. În spatele casei era placa de beton sub care fusese găsită Ali. O bandă galbenă era trasă în jurul ei, iar deasupra deschizăturii din pământ se ridica o ceaţă stranie, transparentă. Te treceau fiori când te gândeai că Ian – cu care Emily şi celelalte fete stătuseră de vorbă în seara de la sfârşitul clasei a şaptea, când dormiseră toate acasă la una din ele – se descotorosise de cadavrul lui Ali la numai câteva ore după aceea.

Emily pocni cu bicicleta pe gazon, se opri in apropiere de copacul uriaş din curtea din spate şi privi îndelung rămăşiţele vechii căsuţe din copac, abandonată printre crengile înalte. Acolo, sus, cu atâţia ani în urmă, Ali ii spusese lui Emily că avea un iubit secret. Înainte ca Ali să apuce să-i spună că era vorba de Ian, Emily se aplecase în faţă şi o sărutase.

Emily atinse scoarţa copacului cu degetele, găsind locul în care zgâriase iniţialele ei şi ale lui Ali. Se simţi scăldată de disperare ca de o ploaie caldă. O iubise pe Ali atât de mult! Se va mai simţi vreodată aşa?

O creangă trosni în stânga ei. Emily îngheţă. O siluetă ieşi dintre copaci.

—Hei! strigă Emily tremurând, gândindu-se la Ian.

Tatăl lui avea tot felul de cunoştinţe şi mari şanse să-l elibereze pe cauţiune – iar Ian probabil că va vrea să-i pedepsească pe cei care îl turnaseră la poliţie. Dacă era aici chiar acum?

— Emily?

Aria Montgomery îşi făcu apariţia. Amândouă se arătară la fel de surprinse să se întâlnească. Aria purta un palton mare cu glugă de blană, blugi

mulaţi şi cizme maronii îmblănite, care arătau ca două personaje Snuffleupagus[2]

— Salut! Inima lui Emily îşi încetini bătăile. Ce… ce faci aici?

Aria avea ochi mari, albaştri.

— Mai trec pe-aici câteodată. Dar mi-e prea frică să merg *acolo*, în spate.

Arătă spre dala de beton dezgropată. Emily o aprobă în tăcere, ştiind exact ce vrea să spună. Nici ea nu se uitase în groapă.

Stătură în linişte câteva clipe. Soarele se lăsa tot mai jos în spatele copacilor, colorând cerul într-un purpuriu straniu. Beculeţele de Crăciun cu ceasuri automate pâlpâiau în ferestrele de vizavi.

Aria merse agale spre un bolovan din curtea lui Ali şi se aşeză pe el.

— E ciudat, ştii? Că totul s-a… terminat. Parcă tot aştept să se mai întâmple ceva.

— Ştiu, murmură Emily.

— Vreau să zic, mă bucur că s-a terminat, zise Aria repede. Dar nu mi se pare adevărat, înţelegi?

Sigur că Emily înţelegea. Ali fusese dispărută ani de zile, fără să ştie nimeni nimic despre ea. Iar A. – Mona Vanderwaal – îi jucase rolul cu atâta pricepere, încât, până când îi fusese descoperit cadavrul, crezuseră cu toatele că se întorsese Ali.

— Dar e adevărat totuşi, spuse Emily încet, lăsându-se când pe un picior, când pe celălalt, în iarba rece şi aspră.

Când îi ieşiră cuvintele din gură, îi veni să plângă. Oricât de mult o dorea pe Ali înapoi, nu putea face nimic pentru a schimba trecutul. Ali nu mai era. Sfârşit de poveste.

2
MISIUNE ÎN ŢARA LUI MOŞ CRĂCIUN

Trei sferturi de oră mai târziu, Emily îşi parcă bicicleta în garaj şi se întoarse în casă. Tocana de

vită pregătită de doamna Fields pentru cină stătea pe aragaz, dar nu era nimeni în bucătărie care s-o mănânce.

Emily o găsi pe mama ei patrulând în sus şi-n jos prin casă, cu părul lung până la umeri ieşit din coadă şi cu ochii ei verzi privind sălbatic. Tatăl lui Emily se ţinea după ea, masându-i umerii şi spunându-i:

— E-n regulă. Calmează-te. Te rog.

— Ce se întâmplă? întrebă Emily cu voce piţigăiată.

Doamna Fields se opri în mijlocul covoraşului rotund împletit.

— S-a întâmplat un lucru oribil.

Inima lui Emily începu să bată nebuneşte. Ieşise Ian din închisoare, până la urmă? Murise cineva?

— O, nu, şopti ea.

Doamna Fields se prăbuşi pe canapea şi-şi prinse capul în palme.

— Bebeluşul meu Isus a fost furat! Era un obiect de antichitate preţios.

Emily avu nevoie de câteva minute bune până când cuvintele îşi făcură efectul asupra ei. Îşi aminti că mama ei scosese cu greutate un bebeluş Isus din pod de Ziua Recunoştinţei, cuibărindu-l apoi pe bancheta din spate a maşinii şi prezentându-l cu mândrie în decorul Naşterii de pe gazonul bisericii, în fiecare duminică de atunci încoace.

— Sunt atât de necăjită, continuă doamna Fields. Era o amintire de familie, pe care o aveam de la bunica ta!

Sună telefonul şi doamna Fields se repezi să răspundă.

— Judith? rosti ea în receptor, sărind în picioare şi plecând în cealaltă cameră.

Emily şi tatăl ei schimbară o privire.

— Era Judith Meriwether, de la biserică, îi lămuri doamna Fields când reveni. Ea şi alte câteva persoane dintre angajaţii bisericii bănuiesc

cine l-a furat pe bebeluşul Isus. Cred că e un grup de fete de liceu venite acasă în vacanţă. Terorizează împrejurimile, furând podoabe şi distrugând gazonul. Cică îşi zic Spiriduşii Veseli.

Auzind numele, Emily nu reuşi să-şi reţină un zâmbet şi doamna Fields îi aruncă o căutătură aspră.

— Nu-i de râs. Judith zice că-şi zic aşa pentru că fac pe spiriduşii în Ţara lui Moş Crăciun din mallul Devon Crest, în West Rosewood. Judith e secretara directorului de acolo şi le-a auzit spunând nişte lucruri care i-au atras atenţia. Doamna Fields se încruntă încă o dată. Nu-mi vine să cred că ele l-au furat pe bebeluşul Isus. Probabil că l-au spart în bucăţi!

— Nu te necăji, spuse domnul Fields, mângâindu-şi soţia pe spate.

— Îmi pare foarte rău, mamă, spuse Emily, aşezându-se pe braţul canapelei. Pot să te ajut cu ceva?

Doamna Fields se şterse la ochi cu batista brodată pe care o avea întotdeauna la îndemână.

— Trebuie să punem capăt acestei blasfemii. Dar va trebui să se infiltreze cineva în grup şi să le prindă pe fetele alea asupra faptului, ca să obţinem dovada de care avem nevoie. Puse mâna pe braţul lui Emily. Ţara lui Moş Crăciun din mallul Devon Crest caută un nou Moş Crăciun – celălalt a fost concediat pentru că se lega de fete. Doamna Fields ridică uşor din umeri. În orice caz, i-am spus lui Judith că tu ai putea fi noul Moş Crăciun. E metoda perfectă de a le spiona pe fetele alea.

— *Eu*? Spioană? izbucni Emily.

În niciun caz n-avea să facă pe Moş Crăciun. Intenţionase să-şi ia o slujbă în perioada vacanţei, mai ales după ce tatăl ei amintise, în treacăt, că prima lui avea să fie mai mică anul ăsta, dar se gândise mai mult să împacheteze cadouri la Macy's sau să se angajeze vânzătoare la Frogland, magazinul specializat în articole de înot. Rolul lui

Moş Crăciun era la fel de provocator ca a-l juca pe Mickey Mouse la Disney World. Dacă o dădeai în bară, nenoroceai un copil pentru un an întreg. Ca să nu mai spună că rolul nici nu i se prea potrivea.

— Te rog, draga mea. Doamnei Fields îi tremura bărbia. Am mare nevoie de ajutorul tău.

— Dar nu am deloc experienţă în ceea ce priveşte copiii, protestă Emily. Şi nu cred că aş fi o spioană bună.

Doamna Fields se încruntă.

— Ai foarte multă experienţă cu ei. I-ai supravegheat pe mulţi când erai mai mică. Şi mai ţii minte când ai fost ghid în sălbăticie, în Tabăra Rosewood din Ţara Fericirii?

De parcă *asta* ar fi contat. Emily şi Ali se înscriseseră să fie ghizi în sălbăticie în vara dintre clasa a şasea şi a şaptea, mai ales pentru că Ali se îndrăgostise de instructorul de canoe. În prima oră, o fetiţă făcuse pipi pe piciorul lui Emily, un băiat o muşcase şi o ceată de ţânci o împinsese într-un petic de iederă otrăvitoare. Colac peste pupăză, Ali descoperise că Nea Canoe avea o prietenă. O lăsaseră baltă după prânz şi râseseră de povestea asta toată vara. De câte ori era indispusă una dintre ele, spunea: „Am o zi din aia de ghid în sălbăticie”.

— Şi ai fi o spioană excelentă, continuă doamna Fields. Fetele astea, spiriduşii, sunt cu doar câţiva ani mai mari decât tine şi ştiu că poţi să intri în gaşca lor şi să afli câte ceva despre ele.

— De ce nu poate să facă asta Carolyn?

Nările doamnei Fields începură să tremure.

— Pentru că ea are deja o slujbă pentru vacanţă. E chelneriţă la Applebee’s.

Emily ar fi preferat să servească *fajita* sfârâind şi margarita clienţilor beţi.

— Dar Moş Crăciun e bărbat. N-o să fie nedumeriţi copiii când o să-mi audă vocea? întrebă ea, făcând o ultimă încercare.

Tatăl lui Emily, care se aşezase pe canapea, ridică din umeri.

— Îţi îngroşi vocea. I-ai face mamei o mare bucurie, Em.

Emily scrâşni din dinţi. Aşa se întâmpla întotdeauna: doamna Fields lua hotărâri în numele lui Emily, fără s-o întrebe mai întâi pe ea. Aşa cum procedase şi când presupusese că Emily va face parte din echipa de înot an după an. Sau când îi cumpărase blugi de la Gap, deşi blugii Gap nu i se mai potriveau de ani de zile. Sau când făcuse rezervare la un restaurant cu tema Broadway de ziua ei, deşi Emily ura restaurantul acela de la nouă ani. Uneori, chiar avea impresia că mama ei o *prefera* pe Emily cea de nouă ani – ascultătoare, dulce, incapabilă să gândească singură.

Atunci însă îi căzură ochii pe setul de DVD-uri cu L *Word* de pe consola cu electronice. Sub el stătea *În căutarea lui Nemo*, filmul de desene animate pe care doamna Fields i-l cumpărase când se întorsese din Iowa, în special pentru că Ellen DeGeneres era vocea unuia din peşti. Mama ei se împăcase, în sfârşit, cu toate. Dacă, refuzând-o acum, mama ei o va îndepărta din nou printr-o atitudine rece, interzicându-i să facă una, alta? Emily nu era sigură că ar fi suportat aşa ceva.

— Bine, cedă ea. Măcar pot să mă prezint la interviu.

— Prostii! Doamna Fields flutură din mână. Deja ai primit slujba. Eşti programată să începi mâine-dimineaţă. Sâmbăta e una dintre cele mai aglomerate zile în Ţara lui Moş Crăciun, aşa că nimereşti la fix. Se ridică şi-o luă în braţe. Mulţumesc foarte mult, draga mea. Ştiam că pot să contez pe tine.

Emily îi răspunse cu o îmbrăţişare crispată, începând să răsucească idei în minte. Mai bine învăţa să facă *ho, ho, ho!* — se părea că, până la urmă, avea să fie Moş Crăciun, fie că era pregătită, fie că nu.

3
MAI BINE FII ATENT, MAI BINE NU PLÂNGE…

A doua zi, lui Emily îi trebuiră aproape douăzeci de minute ca să găsească loc de parcare la mallul Devon Crest, o pasăre phoenix din marmură şi oţel, cu lifturi şi magazine universale scumpe, construită pe fosta piaţă de vechituri şi terenul pentru distracţii West Rosewood. Până reuşi să strecoare furgoneta-mamut Volvo a mamei sale într-un spaţiu aflat chiar în spatele unui garaj, se făcuse deja vremea prânzului, când trebuia să se prezinte la datorie, ca Moş Crăciun.

Alergă la uşile duble, ocoli un grup de femei care aveau cărucioare, fusese cât pe ce să se ciocnească de o femeie care împărţea mostre dintr-un produs antirid şi, în sfârşit, zări Ţara lui Moş Crăciun la capătul coridorului, un ansamblu de bastoane de zahăr uriaşe, nămeţi falşi, o căsuţă de turtă dulce şi un tron auriu neocupat, deasupra căruia erau desenaţi Moş Crăciun, Doamna Crăciun şi cei opt reni ai lor. Copiii făcuseră deja coadă, pe covorul cu modele din bastoane de zahăr. Cei mai mulţi dintre ei plângeau isteric. De dimineaţă, când Emily îşi citise horoscopul în *Philadelphia Sentinel*, aflase că: „Astăzi fii pregătită pentru o situaţie stânjenitoare.” Pe bune?

În ciuda muzicii de Crăciun care răsuna la maximum, Emily auzi totuşi un chicotit slab, ameninţător. Se opri şi întoarse brusc capul spre stânga, uitându-se la şuvoiul de cumpărători. O urmărea cineva?

— Emily?

O femeie înaltă, cu păr încărunţit, îmbrăcată într-o rochie roşie şi purtând căciulă de Moş Crăciun, veni în grabă la ea. Emily o recunoscu pe Judith Meriwether chiar şi costumată – femeia citea întotdeauna un fragment din Biblie sau anunţa că se face o colectă de conserve alimentare.

—*Tu* eşti! şopti doamna Meriwether, luându-i mâinile într-ale ei. Avea palme reci ca gheaţa. Slavă *cerului* că eşti aici! E foarte frumos din partea ta că faci asta pentru mama ta. Pentru noi *toţi*.

Emily îşi strânse buzele, ca nu cumva să-i spună că nu avusese de ales.

Doamna Meriwether o trimise să se aşeze în căsuţa de turtă dulce şi să completeze nişte formulare pentru impozitare. După ce termină de scris adresa, Emily aruncă o privire pe fereastra în formă de diamant. Ţara lui Moş Crăciun era strecurată între magazinul de confecţii pentru tineret Aéropostale, unul de confecţii pentru femei, BCBG, şi două chioşcuri. Într-unul se vindeau huse de celulare şi iPad-uri, în celălalt, un fel de apă îmbuteliată. DESCOPERIŢI PUTEREA UIMITOARE A APEI AMINOSPA! scria pe bannerul întins deasupra chioşcului. Un tip musculos, atrăgător, cu trăsături bine conturate, şi o fată genul punk, cu păr negru ca smoala, stăteau pe intervalul principal, încercând să-i convingă pe trecători să ia mostre gratuite. Buzele roşii ale fetei exprimau deznădejdea, iar ea se agăţa practic de orice persoană care trecea pe-acolo.

— Iată-ne! Doamna Meriwether năvăli în căsuţa de turtă dulce cu un costum de Moş Crăciun în braţe. Tocmai a fost adus de la curăţătorie. L-a purtat şi fostul nostru Moş Crăciun, dar el era mult mai bine clădit decât tine. Va trebui să te umflăm cu perne.

Ridică barba albă şi creaţă în dreptul feţei lui Emily. Îi aminti fetei de părul de mătase al păpuşilor.

— Perfect! Nimeni nu-şi va da seama că eşti fată!

Emily îşi trase costumul peste haine. Când se uită în oglinda mică din spatele căsuţei, văzu că seamănă cu… ei bine, cu Moş Crăciun.

— Acum hai să-ţi explic regulile, spuse doamna Meriwether, după ce vârî perne pe sub jacheta lui Emily şi pe sub pantalonii ei mulaţi. Încearcă să ţii copiii în braţe cât mai puţin, dar întotdeauna fă de câteva ori *ho, ho, ho!* şi lasă-i să-ţi spună ce-şi doresc de Crăciun. Ţine-i strâns pentru fotografie – mulţi vor vrea să se zbată în poala ta – şi, dacă face vreunul pipi pe tine, râzi până-ţi trece. Fostul nostru Moş Crăciun se înfuria şi asta i-a supărat pe mulţi părinţi. Femeia se strâmbă. *Pe lângă asta*, se lega de fete de treisprezece ani. Măcar *tu* nu vei face aşa ceva.

Emily înaintă greoi cu cizmele negre, prea mari, spre uşa din turtă dulce, care avea un buton nesigur, ca o minge din jeleu, pe post de clanţă.

— Unde sunt spiriduşii pe care trebuie să-i spionez?

Doamna Meriwether aruncă priviri furişe în stânga şi-n dreapta.

— Încă nu au venit, şopti ea. Dar te rog să nu spui nimănui de misiunea ta. Tatăl lui Sophie e directorul mallului. Nu poate afla ce facem până nu avem dovada – nu-mi permit să fiu concediată. Doamna Ulster de la biserică jură că ele au furat din curte sania Moşului. Şi una dintre vecinele mele s-a trezit acum câteva dimineţi şi şi-a găsit omul de zăpadă gonflabil într-o poziţie foarte… *compromiţătoare* cu Ho-Ho-Homer Simpson-ul ei gonflabil.

Femeia se strâmbă încă o dată.

— O să fac tot ce pot, o asigură Emily.

Telefonul fetei scoase două bipuri. Avea un mesaj de la Spencer: *Vrei să vedem noul film cu Ryan Gosling?*

Aş vrea, dar lucrez, îi răspunse ea. Apoi deschise uşa de turtă dulce şi ieşi afară. Capetele tuturor copiilor se întoarseră spre ea.

— E Moşul! strigă unul dintre ei.

— Moşul, Moşul! ţipară şi ceilalţi, ţopăind.

Fata din capul cozii se năpusti asupra lui Emily înainte ca ea să apuce să se aşeze.

— Bună, Moş Crăciun! urlă ea. Pe mine mă cheamă Fiona!

— Bună, Fiona! spuse Emily cu glas îngroşat. Se lăsă pe tron, iar fata i se urcă în poală. Avea cam cinci ani, părul blond strâns în două codiţe şi mirosea a Lucky Charms. Cc-ai vrea să primeşti de Crăciun?

— O păpuşă *Mica sirenă*, răspunse fata prompt.

Emily nu-şi putu reţine zâmbetul.

— *Mica sirenă* e unul dintre filmele mele preferate.

Fusese puţin îndrăgostită de Ariei. Fiona se lumină la faţă.

— *Serios*?

Parcă primise un dar special de la Moşul.

— Da. Ho, ho, ho!

Doamna Meriwether făcu o fotografie. Fiona o strânse tare în braţe pe Emily, gest care o umplu pe Emily de o bucurie neaşteptată. Chiar era foarte drăguţ. După ce micuţa plecă ţopăind, Emily evaluă coada. Un copil rezolvat. Încă nu ştiu câţi stăteau la rând.

Următorul, un puşti cam de şapte ani, voia un Lego *Războiul stelelor*. Fata de după el nu vru să scoată o vorbă, dar Emily o făcu să zâmbească pretinzând că-i scoate o bomboană cu mentă din ureche. După cincisprezece ţânci, un bărbat în uniformă de poliţist, cu ecuson pe care scria O'NEAL, îşi plantă fata în poala lui Emily. Micuţa, pe nume Tina, recită o listă lungă de dorinţe de Crăciun, de la cele mai diverse păpuşi American Girl la o maşină cu motor pe care Emily o văzuse într-un catalog FAO Schwarz şi care costa o mie cinci sute de dolari. Tatăl ei dădea din cap aprobator după fiecare cerere, spunând:

— O să-ţi aducă Moşul şi asta, scumpo. Şi asta, şi asta, şi *asta*.

Emily vru să-i facă observaţie. Câte putea să cumpere dintr-un salariu de poliţist? Tina sigur avea să fie dezamăgită în dimineaţa de Crăciun.

Unii puşti plânseră, ştergându-şi nasul de mâneca lui Emily. Un băiat mai tânăr decât ea cu numai câţiva ani, venit acolo cu frăţiorii lui, voia să i se aşeze şi el în poală, dându-şi probabil seama că era fată. Inevitabil, o fetiţă făcu pipi pe Emily, de emoţie. Mama ei o smulse imediat de-acolo, cerându-şi mii de scuze.

— Nu face nimic, îi spuse Emily, amintindu-şi de sfatul doamnei Meriwether.

Acoperi pata caldă de pe genunchi şi încercă să nu-i fie greaţă.

— Eşti mult mai drăguţ decât ai fost zilele trecute, Moşule, remarcă fata care făcuse pipi, arătându-şi gura fără un dinte în faţă. Ai fost rău cu mine atunci. Ai zis că sunt murdară.

— O, a fost doar o glumă, zise Emily repede. De fapt, cred că eşti grozavă.

Când se mai liniştiră lucrurile, doamna Meriwether ieşi din căsuţa de turtă dulce şi merse la Emily.

— Te descurci de minune, îi spuse. Mult mai bine decât fostul nostru Moş Crăciun.

— A fost distractiv, rosti Emily.

Nu mintea. Slujba presupunea să lucreze neîntrerupt, dar o amuza să audă ce-şi doreau copiii de Crăciun. Şi mai bine era când ţipau sau o luau în braţe, ca şi când ea le-ar fi înfrumuseţat ziua.

Dintr-odată, doamna Meriwether zări ceva la distanţă şi rămase cu gura căscată. Emily se întoarse şi văzu patru fete venind agale spre Ţara lui Moş Crăciun. Purtau pălării ascuţite, rochii verzi, şosete în dungi şi pantofi cu vârful întors. Când trecură pe lângă tronul lui Moş Crăciun, Emily simţi miros puternic de ţigări şi lichior de mentă.

Spiriduşii. Dar în niciun caz nu arătau veseli.

— Fetelor, le strigă doamna Meriwether, fluturând din mână. Puteţi veni o clipă?

Cel mai înalt spiriduş, care avea păr albastru strălucitor şi era machiat strident, îşi dădu ochii peste cap şi porni spre ea. Ceilalţi îl urmară. Una dintre fete avea dreaduri şi Inel în nas, alta, asiatică, şuviţe hippie şi o expresie dură, iar cealaltă era mică, avea părul scurt şi-şi tatuase un bufon zâmbitor pe interiorul încheieturii. Aruncară priviri furişe spre Emily, ca şi când nu le plăcea deloc ce vedeau.

— Fetelor, ea este noul nostru Moş Crăciun. Se numeşte Emily Fields.

Doamna Meriwether puse o mână pe braţul lui Emily. Fata cu păr albastru izbucni în râs.

— O *fată* pe post de Moş Crăciun?

— Se descurcă foarte bine, Cassie. Doamna Meriwether i se adresă lui Emily cu glas subţire: Emily, ea e Cassie Buckley. Iar ele sunt Lola Alvarez (era cea cu dreaduri), Sophie Chen (cu şuviţe hippie) şi Heather Murtaugh (cu bufonul tatuat). Te vor ajuta ori de câte ori ai nevoie de ceva.

Spiriduşii chicotiră şi-şi dădură coate, ca şi cum ar fi zis „da, sigur…”. Emily o privi din nou pe Cassie, cea cu părul albastru. Brusc, îşi dădu seama de ce îi părea atât de familiară: Cassie Buckley fusese în echipa de hochei pe iarbă de juniori de la Rosewood Day, cu Ali. Dar ce se *întâmplase* cu ea? Pe atunci, arăta ca toate fetele de pe teren: păr lung şi blond, piele bronzată şi o garderobă bogată de la J. Crew. Acum avea inele în buză şi în pleoapă şi se uita la Emily cu atâta ură, încât avu imediat impresia că făcuse ceva foarte, foarte rău.

— La ce te holbezi aşa? se răţoi Cassie, observând privirea lui Emily.

Emily îşi lăsă brusc capul în jos.

— La nimic.

— Ai face *bine* să nu te mai holbezi, o ameninţă Lola.

Emily se uită în jur după doamna Meriwether, dar femeia dispăruse. Ar fi putut la fel de bine s-o lase pe Emily singură cu patru câini turbaţi scăpaţi din lesă.

— Şi-ai face bine să ne laşi în pace, Moşule, rosti Sophie cu glas dogit, de fumător.

— Da, noi avem treabă aici, mârâi Heather. Aşa că nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala. Ai priceput?

— Am priceput, şopti Emily.

Spiriduşii râseră cu voci răguşite, se luară de braţ şi plecară încrezători şi relaxaţi, duhnind a alcool. Lui Emily i se făcu inima cât un purice. În ce se vârâse? N-avea cum să se infiltreze printre spiriduşi. Faţă de misiunea de acum, să intre în gaşca lui Ali din clasa a şasea fusese o joacă.

4
ŞI SPIRIDUŞII AU SENTIMENTE

A doua zi, Emily stătea din nou pe tronul ei de Moş Crăciun, întâmpinând copiii cu ho, ho, ho-uri groase. La jumătate de oră de la intrarea în schimb, auzi şoaptele:

— Ăla sigur o să vomeze pe ea. A mâncat o găleată de carne de pui cât a stat la coadă.

— Ar trebui să-i zici fetei cu tricoul pe care scrie *Dora Exploratoarea* s-o tragă de barbă.

— *Eu* ar trebui să-i spun că nu există Moş Crăciun.

— Fetelor? se auzi vocea blândă a doamnei Meriwether din spatele aparatului foto. Poate una din voi să se ocupe de casă?

Cei patru spiriduşi ieşiră din spatele unui om de zăpadă uriaş, îmbrânciră o mamă cu doi copii de la coadă, fără să catadicsească să spună „pardon”, şi se proptiră pe casă. Un bărbat cu doi copii, care tocmai o vizitaseră pe Emily, aştepta acolo.

Bărbatul se retrase puţin când văzu spiriduşii, trăgându-şi copiii mai aproape de el.

— Vă costă 19,95 dolari, îl informă Cassie pe un ton lipsit de inflexiuni, uitându-se la comanda de fotografii a bărbatului.

— Sărbători fericite, spuse Heather cu glas şuierător, pe care l-ar fi folosit şi ca să transmită un mesaj legat de o răscumpărare.

— Pot să primesc fotografia lor în rama *aceea*?

Bărbatul arătă cu degetul o ramă de argint montată pe peretele din spatele casei. Era un articol de colecţie din Ţara lui Moş Crăciun, o ediţie limitată, care costa 79,95 dolari. Când doamna Meriwether se ocupa de încasări, îi îndemna întotdeauna pe oameni să-l cumpere.

Sophie se uită fix la ramă şi se strâmbă.

— Uf, asta înseamnă că va trebui să vă găsim una în cutie, în spate.

— Zău că este urâtă dacă te uiţi la ea de-aproape, îi spuse Cassie bărbatului. Şi nici nu e de argint. O să vi se înverzească degetele imediat ce puneţi mâna pe ea.

— Şi probabil că e făcută în China, adăugă Lola, făcând pe virtuoasa. De o fetiţă dintr-un atelier, care primeşte un penny pe zi.

— Tati?

Cel mai mic dintre cei doi băieţi se uită îngrijorat la tatăl lui, gata să plângă. Bărbatul se trase nervos de guler.

— Bine, atunci voi lua o ramă obişnuită.

Spiriduşii mormăiră de parcă şi asta era un efort prea mare. Cassie îi trecu apoi cartea de credit prin cititor, clincănind din clopoţelul pe care-l avea în vârful pălăriei.

Doamna Meriwether îşi înăbuşi un oftat şi merse în grabă la Emily.

— Ai avut cumva noroc? o întrebă în şoaptă.

Emily se holbă la ea. Trecuseră numai douăzeci şi patru de ore, dar spiriduşii nici măcar nu-i

vorbeau. Râdeau de orice făcea – şi nu cu amabilitate.

— Mă străduiesc, răspunse ea.

După ce încasară banii bărbatului, vârându-i rama într-o pungă şi aproape gonindu-l, spiriduşii se prăbuşiră cu toţii pe canapeaua de pluş, cu desene cu reni, de lângă casa de turtă dulce, de parcă ar fi lucrat douăzeci şi patru de ore la urgenţe.

Cred că e vremea să mergem la Starbucks, anunţă Cassie, cu respiraţia tăiată. Nu ştiu cum vă simţiţi voi, dar mie îmi explodează capul de atâta muzică de Crăciun.

— De acord, spuse Lola.

Cele patru fete îşi luară poşetele din spatele unui podium în formă de om de zăpadă ieşiră pe poarta gardului alb, de uluci.

— Staţi, fetelor, protestă Emily, urându-şi vocea plângăcioasă, mai avem clienţi.

Arătă spre coada lungă de copii care aşteptau să stea de vorbă cu Moş Crăciun.

Lola aruncă o privire goală spre clienţi, ca şi când de-abia atunci i-ar fi observat. Heather şi Sophie îşi văzură de drum.

— Păi, asta e, spuse Cassie, agăţându-se de coatele celorlalte fete şi trăgându-le spre magazinul firmei Saks.

— De ce nu-i încasezi *tu*, Moşule? strigă Heather peste umăr. Doamnei Meriwether i-ar plăcea la *nebunie*.

—Moş Crăciun şi Doamna Crăciun stând într-un copac! cântă Cassie cu voce subţire.

Izbucniră în râs şi o şterseră ţopăind, oprindu-se numai cât să doboare sticla gonflabilă uriaşă de băutură cu vitamine Aminospa din faţa chioşcului aflat în centrul spaţiului de trecere.

Emily îşi împinse pumnul în tronul lui Moş Crăciun, sperând să le cadă în cap spiriduşilor una dintre foliile mari care atârnau de tavanul mallului. Cum avea ea să devină prietenă cu fetele astea?

Ce-ar face Ali într-o asemenea situaţie? Ar juca după cum cântă ele? S-ar face de neînlocuit? Nu, Ali nu ar fi *ajuns* în situaţia asta.

Oftând din adâncul sufletului, le făcu semn copiilor de la coadă să vină mai în faţă. Un băieţel şi o fetiţă i se urcară în poală şi o priviră cu o expresie de nerăbdare.

— Ce-aţi vrea voi să primiţi de Crăciun? îi întrebă Emily, încercând să pară veselă.

— Vreau să văd spectacolul cu pantera de argint din Atlantic City, ciripi băiatul. Se zice că e grozav, grozav.

— Iar eu vreau să merg în Atlantic City la locurile de noroc, adăugă fata, pronunţând dintr-o suflare numele oraşului: „LantiCity”.

— Cred că eşti cam tânără pentru jocuri de noroc, spuse Emily, uitându-se cu subînţeles la mama fetei, care, indiferentă, tasta ceva pe iPhone.

Gura fetiţei se strâmbă într-un U cu susu-n jos.

— Nu sunt prea mică! Mama zice că pot să mă joc la automate!

Coada se micşoră încet şi spiriduşii se întoarseră de la Starbucks. Nu că ar fi muncit ceva. Heather îşi vârî în urechi nişte căşti Bose şi mâncă două bastoane de zahăr din coşul de răchită de pe tejgheaua de lângă casă. Sophie pălăvrăgi cu unul din muncitorii de la Aéropostale. Lola se furişă într-un colţ al căsuţei de turtă dulce ca să răspundă la telefon.

— Deci o să lipseşti patru zile? o întrebă ea pe persoana care o sunase. Nu, mamă, am zis că e *în regulă*. Numai că am impresia că nu merge bine ceva la maşină şi… Nu-şi încheie propoziţia. Nu, înţeleg. Rocco are nevoie de tine. Am priceput.

Apăsă furioasă pe o tastă ca să termine convorbirea, suspinând încet. Când se răsuci şi văzu că Emily se uită lung la ea, îşi miji ochii ameninţător. Emily hotărî că nu era momentul potrivit s-o întrebe dacă era totul în regulă.

Singura fată care nu se întorsese de la Starbucks era Cassie. Emily o urmărise cu atenţie pe şefa spiriduşilor, încercând să-şi dea seama cum se putuse transforma Cassie dintr-o fată ultrapopulară şi ca scoasă din cutie de la Rosewood în cineva care arăta ca şi când tocmai scăpase de la casa de corecţie. Pentru prima dată, îşi dori ca aceasta s-o recunoască după pozele din ziare publicate după dispariţia lui Ali sau arestarea lui Ian. Dacă ar fi ştiut cine era, s-ar fi putut împrieteni cu ea.

De parcă i-ar fi citit gândurile lui Emily, doamna Meriwether ieşi din căsuţa de turtă dulce şi-şi plimbă supărată privirea prin Ţara lui Moş Crăciun.

— Unde-i Cassie?

Heather îşi scoase o cască din ureche.

— În pauză.

Gura doamnei Meriwether deveni o linie subţire, întinsă.

— A plecat în pauză acum o *oră*.

— Uitaţi că vine.

Emily arătă spre coridor. Cassie se întorcea în Ţara lui Moş Crăciun în pas de plimbare, cu o cană Starbucks în mână.

Doamna Meriwether merse ţintă la ea.

— *Nu* e permis să-ţi iei pauză o oră.

Cassie zâmbi strâmb, dispreţuitor.

— Îmi pare rău. Am fost ocupată.

— Ai fost *ocupată*?

Doamna Meriwether îşi puse mâinile în şolduri, părând gata să explodeze.

— Da, ocupată.

Cassie îşi aranjă poşeta pe umăr, uitându-se urât la ea. Mai aveau puţin şi începeau un spectacol de proporţii.

— Staţi puţin.

Emily sări de pe tronul lui Moş Crăciun şi merse greoi spre doamna Meriwether şi Cassie, ţinându-şi perna pe burtă, ca să nu-i alunece în pantaloni.

— Ăăă, doamnă Meriwether, eu sunt de vină că şi-a luat Cassie o pauză atât de lungă. Am rugat-o să-mi caute o căciulă de Moş Crăciun. A mea mă gâdilă foarte, foarte tare.

Se scărpină în cap ca să fie convingătoare, neîndrăznind s-o privească pe Cassie în ochi. Sigur că era o minciună, dar doamna Meriwether trebuia să-şi păstreze slujba, iar Emily să exploateze partea bună a spiriduşilor. Fruntea doamnei Meriwether se încreţi.

— E-adevărat, Cassie?

— Ăăă… da, recunoscu cea întrebată. Am răscolit tot mallul, dar n-am găsit nicio căciulă. Îmi pare rău, Moşule.

— Nu-i nimic, zise repede Emily. Mă descurc eu.

Ochii doamnei Meriwether fugeau de la Emily la Cassie, ca şi când nu le-ar fi crezut pe niciuna.

— Înapoi la treabă, mormăi ea, întorcându-le spatele şi pornind cu paşi grei spre căsuţa de turtă dulce.

Cassie se uită în jos, la Emily.

— Mulţumesc, Moş Crăciun.

— N-ai pentru ce, spuse Emily.

— Ştii… Cassie îşi trecu limba peste dinţi. Diseară dau o petrecere acasă la mine. Poate vrei să vii şi tu.

Emily clipi des.

— Ă, da, sigur. Ar fi grozav.

— Poftim? Heather îşi trase căştile din urechi şi-i dădu un ghiont zdravăn lui Cassie. De ce-o…

— Ţine-ţi *gura*! Cassie o înghionti şi ea, apoi se întoarse din nou către Emily. Stau pe strada Emerson, în Old Hollis. O să ştii care-i casa după maşinile din faţa ei.

— Excelent! Emily se strădui să pară nonşalantă. Ne vedem acolo.

Cassie se îndreptă spre partea din spate a Ţării lui Moş Crăciun. Ceilalţi spiriduşi o urmară şuşotind între ei. Emily se urcă la loc pe tron,

ameţită şi buimacă, dar şi emoţionată. Era sinceră Cassie? Dacă era un fel de înscenare? Privi lung mulţimea care mişuna prin mall. *Dacă în următorul minut văd pe cineva cu o sacoşă de la Neiman Marcus, totul o să se termine cu bine*, făcu ea pariu cu ea însăşi.

Peste nici cinci secunde, trecu o femeie ţanţoşă nu cu o sacoşă de la Neiman Marcus, ci cu *trei*. Dacă nici ăsta nu era semn bun, atunci Emily nu ştia ce era.

5
ORICE SPION BUN ARE NEVOIE DE UN PLAN

În aceeaşi seară, când Emily se întoarse acasă din Ţara lui Moş Crăciun, se trânti pe canapeaua din camera de zi ţinând în poală un jurnal vechi, legat în pânză. Ali obişnuia să ţină un jurnal şi, cum Emily vrusese să facă totul exact ca ea, începuse unul în gimnaziu. Aflase numai de puţină vreme că Mona Vanderwaal recuperase vechiul jurnal al lui Ali dintr-o grămadă de gunoaie de lângă bordură, aruncate de familia Mayei din dormitorul lui Ali. Mona se folosise de informaţiile din acel jurnal – inclusiv de cele mai mari secrete ale lui Emily şi ale vechilor ei prietene – ca să devină A.

În lumina pâlpâitoare a pomului de Crăciun, acum decorat complet, Emily răsfoi paginile subţiri ale caietului. La început, însemnările ei fuseseră simple relatări ale lucrurilor pe care ea şi noile ei prietene le făceau împreună: excursii la casa de vacanţă a lui Ali din Pocono, manichiura la mallul King James, nopţile dormite la Ali, momentul în care Ali o provocase pe Aria să-i facă o farsă telefonică lui Noel Kahn, băiatul de care era îndrăgostită pe-atunci. În timp ce Aria vorbea

cu el la telefon, înainte ca Aria să închidă, Ali izbucnise: „Te iubeşte!”

În luna aprilie a aceluiaşi an, tonul însemnărilor începuse să se schimbe. Avusese loc *Chestia cu Jenna* şi toate se speriaseră şi se îngrijoraseră de moarte. Emily nu vorbea în mod direct despre incident în jurnal – se temea să nu i-l citească mama ei –, dar arborase o mină atât de tristă după ziua în care se petrecuseră evenimentele! Iar multe dintre însemnările ulterioare aveau un ton disperat şi frenetic.

În următorul an de şcoală, lucrurile o luaseră razna şi mai şi. *Ali a obţinut un loc în echipa de hochei pe iarbă de juniori, deşi e numai în clasa a şaptea*, scrisese Emily într-o zi de sfârşit de august. *Vorbea despre petrecerea echipei la care a fost azi şi zicea ce grozave erau fetele mai mari*. Atunci Emily nu desenase o mutră tristă, dar îşi aminti exact ce simţise: Ali avea să-şi dea seama în curând că ea nu mai era o tipă nemaipomenită şi o să se îndepărteze de ea. Timpul petrecut cu Ali îi păruse întotdeauna de împrumut şi nesigur, iar într-un ungher al minţii ei, Emily se aştepta ca visul să se prăbuşească.

Peste câteva zile, notase în jurnal că mersese cu Ali la o petrecere a echipei de hochei, la care Emily o cunoscuse pe nimeni alta decât Cassie Buckley. *Cassie vorbea despre cât de bună era vodca în care punea Red Bull*, scrisese Emily. *Când am întrebat-o dacă pot să gust şi eu din ea, Cassie m-a ignorat, iar Ali mi-a zis ceva de genul: „Nu, Em, nu cred că vodca aromată cu Red Bull e de nasul tău.” Ea şi Cassie au râs de parcă ar fi zis cel mai caraghios lucru din lume.*

Emily îşi amintea şi acum petrecerea, de parcă ar fi fost ieri. Cassie apăruse în uşă cu şuviţele blonde din faţă împletite şi prinse la spate cu o agrafă; peste numai câteva zile, Ali apăruse cu părul legat în acelaşi fel, apoi toate fetele din clasa ei începuseră s-o imite. Odată intrate în casă,

Cassie le pregătise cu pricepere băuturile, ca un adult. Îşi aruncase apoi braţul pe după umerii lui Ali şi o invitase la o petrecere „secretă” la etaj, arătând clar că Emily nu putea veni. Emily se plimbase o vreme printre ceilalţi invitaţi, dar nimeni nu vorbise cu ea. Se furişase afară pe uşă, reţinându-şi lacrimile până când ajunsese pe la jumătatea străzii.

Închise jurnalul, îşi luă laptopul în poală şi tastă numele lui Cassie Buckley pe Facebook. Apăru imediat profilul unei fete cu păr vopsit în culori aprinse şi cu piercing-uri. Emily derulă pozele; Cassie nu zâmbea în niciuna. Şi nu inclusese nicio poză din zilele ei de elevă blondă, când juca hochei. De ce trecuse printr-o asemenea transformare radicală? Dacă Ali ar mai fi trăit şi ele două ar fi rămas prietene, oare s-ar fi transformat şi ea?

— Cine-i aia?

Emily tresări. Carolyn stătea în prag, cu un coş cu rufe în braţe.

— Ăăă… nimeni.

Carolyn lăsă coşul pe canapea şi studie ecranul.

— E fata cea nouă pe care ai pus ochii?

Cuvintele sunară forţat ieşind din gura lui Carolyn. Emily se întrebă ce credea ea cu adevărat despre înclinaţiile ei sexuale – nu era genul care să le accepte cu uşurinţă.

— Emily are o nouă prietenă? întrebă Beth, intrând în cameră cu un bol de pop-corn făcut la microunde.

— Poate. Carolyn împături un tricou al echipei de înot Rosewood Day şi-l aşeză pe scaun. Arată-i, Em.

— S-o văd şi eu, s-o văd şi eu!

Beth se trânti lângă Emily şi înclină laptopul în direcţia ei. Când văzu fotografia lui Cassie, se încruntă.

— Uau! Pare cam *dură*.

— Nu e decât o fată care lucrează în Ţara lui Moş Crăciun cu mine, protestă Emily, bănuind că mama sa le povestise surorilor despre misiunea ei. Şi în *niciun* caz nu e prietena mea.

— Dar de *ea* ce zici? E *chiar* drăguţă.

Beth dădu clic pe un alt profil. Era slăbuţa şi băieţoasa Heather din Ţara lui Moş Crăciun. La secţiunea de informaţii despre ea, scria că-i plac South Street din Philadelphia, Ken Kesey şi grupul lui de farsori nebunatici, dar şi *Cartea de reţete a anarhistului.*

— Ce faceţi, fetelor?

Când intră în cameră, Jake luă un pumn de popcorn din bol.

— Încercăm să-i găsim o prietenă nouă lui Emily.

Beth dădu clic pe profilul unei fete pe nume Polly, pe care Emily nu o recunoscu.

— Sunt trăsnet gagicile? Lui Jake începură să-i sclipească ochii. Vă ajut şi eu.

— Voi, *băieţii*!

Emily îi smulse laptopul lui Beth şi trânti capacul. Avu dintr-odată impresia că surorile şi fratele ei transformau povestea asta într-un proiect dedicat unui animal de casă. Îi amintea de perioada din copilărie când ei hotărâseră că era jumătate fată, jumătate pisică, pentru că era mică, scundă şi agilă. Îi ziceau *Felina*, ca şi când ar fi fost un super-erou mutant. Făceau cu ea şedinţe ca să devină mai pisică, o strecurau pe sub garduri, o înghesuiau prin dulapuri şi o obligau să meargă pe o bârnă care se întindea peste o băltoacă de pe stradă. Emily îi suportase pentru că îi plăcea să fie în centrul atenţiei – era greu să fii cea mai mică şi să fii ignorată mereu. Abia când fratele şi surorile ei începuseră să vorbească despre cum o vor lăsa pe Emily să sară de pe acoperiş ca să vadă dacă aterizează în picioare, Doamna Fields prinsese de veste şi pusese capăt întregii poveşti.

— Nu vreau o prietenă, spuse Emily.

— Ba sigur că vrei, o tachină Beth.

Emily scoase un geamăt, se ridică şi se duse năvală în bucătărie, unde mama ei stătea la aragaz şi amesteca într-o oală cu paste, ţinând-o cu o mănuşă pe care era desenat un pui. Când o văzu pe Emily, lăsă lingura în oală şi se aşeză iute la masă.

— Cum a mers azi? o întrebă cu voce joasă, emoţionată.

— Păi, nu prea rău. Emily îşi trecu mâna prin păr. M-au invitat la o petrecere.

Doamna Fields chiţăi emoţionată, de parcă Emily tocmai anunţase că primise o bursă la Harvard.

— E minunaţi Te duci, nu-i aşa?

Câtă ironie! De obicei, Emily trebuia s-o implore pe mama ei s-o lase la petreceri.

— Nu te deranjează că e duminică seara şi a doua zi trebuie să merg la şcoală? o întrebă.

— Poţi să mergi mai târziu la şcoală, dacă vrei, îi răspunse doamna Fields.

Emily mai că-şi înghiţi guma de mestecat. Cine era femeia asta şi ce se-ntâmplase cu mama ei superseveră?

Doamna Fields începu să numere pe degete lucrurile pe care Emily le avea de făcut.

— Asigură-te că-mi spui tot ce vorbesc, inclusiv ce farsă pun la cale în viitor. Şi mai bine, încearcă să le înregistrezi cu telefonul, dacă poţi. Sau scrie, ca să nu uiţi. Şi nu bea.

Mişcă prevenitor din deget către Emily.

— Am priceput.

Sună ceasul de bucătărie şi doamna Fields se ridică din nou.

— Mai bine du-te sus şi gândeşte-te cu ce te îmbraci. O rog pe Beth să pună masa în locul tău. Hai, du-te!

O împinse afară din bucătărie. Emily urcă scările cu paşi iuţi şi mărunţi, intră în dormitorul ei şi deschise dulapul. Tricouri Old Navy aproape identice, cu mânecă lungă, blugi prespălaţi şi

pulovere tricotate, cu model, toate atârnate în dezordine. Ce se purta la o petrecere cu spiriduşi răutăcioşi? Scoase o pereche de blugi negri strâmţi şi o bluză neagră cu umerii lăsaţi pe care o cumpărase cu Maya, dintr-un capriciu de moment.

Atunci îi atrase atenţia un pâlpâit din fereastră. Fugi la geam şi se uită cu atenţie afară, cu ochii mijiţi. Ceva se mişca în lanul de porumb. Era o persoană, fără îndoială. A surprins cumva o *şuviţă blondă*?

Emily îşi apăsă nasul şi gura atât de tare pe sticlă, că aceasta se aburi imediat. O şterse, dar, când se uită din nou, silueta dispăruse.

6
SĂRMANA FATĂ NEDANSATĂ

Câteva ore mai târziu, Emily urca scările unei case albe impresionante, în stil victorian, de pe strada Emerson, în Old Hollis, cartierul pretenţios aflat în apropierea liceului Hollis. Era singura casă din cartier din care se auzea muzica urlând, cu toate ferestrele luminate şi maşini parcate pe iarbă, aşa că Emily bănui că acolo stătea Cassie. Doi puşti făceau pe îngerii beţi printre fulgii uşori. Toţi păreau să se cunoască între ei, iar Emily se simţea deja o intrusă. O rugase pe Aria s-o însoţească, dar ea trebuia să-şi ajute tatăl să cumpere ghirlande, lemne sau alte chestii speciale pentru iarnă.

Uşa din faţă era bine închisă. Emily nu ştia ce să facă – să bată sau să intre direct – când uşa se deschise brusc şi o fată cu o rochie foarte scurtă şi cizme până la coapse, însoţită de un tip cu barbă de Moş Crăciun şi purtând un tricou pe care scria HOLLIS BEER CRAWL, năvăli pe verandă, chicotind amândoi. Ţinură uşa deschisă pentru Emily, iar ea se furişă înăuntru.

Mirosul stătut de bere o asaltă imediat. Petrecăreţii se înghesuiau în camere, vorbind tare.

Un brăduţ decorat cu beculeţe albe se rotea încet pe un suport de plastic. Muzica urla dintr-o combină de ultimă oră, iar televizorul cu ecran plat era dat pe un canal de comedii. Nu că le-ar fi urmărit cineva. O pisicuţă cenuşie se cocoţase pe scări, lingându-şi labele. Când o fată veni în fugă de la etajul al doilea, vărsându-şi berea din cană, mâţa o scuipă şi-o şterse de-acolo urgent.

Emily nu cunoştea pe absolut nimeni, nici măcar vag. Traversă camera de zi şi ajunse într-o sufragerie cu o masă mare pe care se aflau băuturi alcoolice din belşug, apoi intră în bucătăria în care erau un frigider din inox şi oale şi tigăi scumpe, atârnate de un suport deasupra insulei. Pe frigider era o hârtiuţă galben fosforescent, pe care scria *Cassie e o bestie afurisită*! În coşul atârnat deasupra cuptorului erau nişte banane negre, iar în chiuvetă trona un munte de vase. Emily se întrebă dacă nu cumva Cassie se ocupa singură de casă cât părinţii ei erau plecaţi în concediu.

Când se uită pe geam şi-i căzură ochii pe clopotniţa din Hollis, făcu imediat o conexiune în minte. Petrecerea echipei de hochei la care fusese cu Ali cu nişte ani în urmă se ţinuse în aceeaşi casă. Cassie turnase în Ali vodcă amestecată cu Red Bull şi o ignorase pe Emily cu desăvârşire chiar acolo, în sufrageria din spatele ei.

— Hait! se auzi o voce în spatele ei.

Se răsuci tocmai când un tip solid, într-un tricou pe care era desenat un penis, vărsă jumătate din bere pe braţul ei.

— Hei! ţipă Emily, dându-se înapoi.

Mâneca ei era udă de-a binelea.

— Scuze, rosti el, râgâind în acelaşi timp, apoi dispăru.

Cineva mări volumul muzicii şi piesa hip-hop se auzi şi mai tare; pe Emily începu s-o doară capul. După ce se şterse cu un prosop pe mânecă, se refugie înapoi în sufrageria care nu era la fel de ticsită de lume. Un tip stătea lângă o masă şi turna

vodcă într-un pahar de plastic. Ridică ochii spre Emily.

— Ce bei? Cassie m-a pus pe mine barman, ca să nu monopolizeze cineva băutura.

— O, păi… nişte suc de portocale.

Emily arătă spre prima băutură nealcoolică pe care o văzu, cu gândul la sfatul mamei sale de a nu bea. Un scurt rânjet dispreţuitor apăru pe faţa tipului.

— N-am de gând să te taxez.

— Nu, serios, sucul de portocale e foarte bun, insistă Emily, simţindu-se cea mai pudică fată din univers.

Luă cana roşie de la el – măcar acum avea o ocupaţie pentru mâini – şi se plimbă prin mulţime, căutând-o pe Cassie şi ceilalţi spiriduşi. Privirile petrecăreţilor treceau pe lângă ea nepăsătoare, ca şi cum nici n-ar fi fost acolo.

La un moment dat, mulţimea se împărţi în două şi Emily zări patru siluete întinse pe şezlonguri de plastic lângă radiatorul din camera din faţă. Una era Cassie, îmbrăcată într-o fustă de piele şi un tricou mulat, cu pete de culoare şi tăiat sub bust. Îşi decolorase părul albastru până când aproape că-l albise, dar nuanţa nu semăna nici pe departe cu cea din zilele când juca hochei. Heather, Sophie şi Lola, toate în ţinute la fel de sumare, şuşoteau şi-şi dădeau aere.

Emily îşi făcu loc prin mulţime şi porni spre ele. Când nu o mai despărţeau de ele decât câteva persoane, un tip înalt se aplecă deasupra lui Cassie, zâmbind misterios.

— Am auzit că aţi dat oraşul peste cap. E adevărat?

Cassie îi zâmbi cu subînţeles.

— Păi, nu asta fac spiriduşii?

— Asta-i numai treaba noastră, voi trebuie să vă puneţi întrebări, adăugă Heather.

— Sunteţi totale, zise tipul, ciocnindu-şi amical pumnul strâns de al Lolei.

În clipa aceea, Cassie ridică ochii şi se uită ţintă la Emily. Aceasta simţi un nod în stomac şi se clătină, dar Cassie pur şi simplu părea că se uită prin ea. Lola privi şi ea în direcţia lui Emily, dar cu aceeaşi expresie goală, neprimitoare.

Emily se retrase. Un chicotit piţigăiat pluti în aer. Ştiu că îi era adresat ei.

Bău sucul de portocale, prefăcându-se că era alcool. Aşadar, totul *era* doar o farsă de amploare. Spiriduşii voiau să-i arate limpede că era o ratată perfectă. Se refugie în baia goală de pe coridor, simţind că-i curg lacrimi pe obraji. După ce mişcă butonul uşii ca să se asigure că uşa era încuiată, se trânti pe marginea căzii şi-şi luă capul în mâini. Apropo de déjà-vu – în aceeaşi baie se încuiase şi la petrecerea dintr-a şaptea, nu la mult timp după ce Ali plecase la etaj cu Cassie. Durerea de atunci o apăsa şi acum, la fel de grea. Se simţea ca şi când Ali îi dăduse papucii şi, într-un fel, aşa şi fusese.

Se ridică în picioare, păşi uşor până la oglindă şi-şi privi fix imaginea reflectată.

— Treci odată peste chestia asta, se adresă ea oglinzii. Nu mai eşti în clasa a şaptea. Eşti mai puternică decât erai cândva.

Se stropi cu apă rece pe faţă şi reveni în bucătărie. Mulţimea nu se rărise, dar îşi făcu loc cu coatele printre puşti până când ajunse faţă în faţă cu spiriduşii. O bătu pe Cassie pe umăr Cassie o privi cu ochii mijiţi, cu buzele strânse batjocoritor.

— Mulţumesc că m-ai invitat, îi spuse Emily, sarcastică. M-am distrat de minune.

Cassie se uită la ea pe sub bretonul aproape alb.

— Da’ tu cine naiba eşti?

Emily ar fi vrut să scoată un geamăt.

— Ştii *bine* cine sunt. Emily.

— Emily? Cassie îşi plimbă privirea de la Heather la Sophie, apoi la Lola, care acum o studiau şi ele, curioase. Vă sună cunoscut, fetelor?

— *Eu* n-am invitat nicio Emily, spuse Lola, puţin neclar.

— Nici eu, ciripiră Sophie şi Heather.

Cassie îşi dădu ochii peste cap.

— Te-a invitat fratele meu? I-am spus că avem deja prea mulţi invitaţi.

— *Tu* m-ai invitat! exclamă Emily. Sunt Emily Fields! *Moş Crăciun*!

Parcă s-ar fi aprins un beculeţ în capul lui Cassie. Zâmbi.

— Moş Crăciun? Nu te-am recunoscut fără barbă! Fetelor, e *Moşul*!

— Moşule! urlă Heather. Care-i treaba?

— Salutare, Moşule, zise şi Sophie.

— Ar fi trebuit să porţi căciuliţa. Lola părea enervată. De unde să visăm că eşti tu?

— Staţi puţin!

Cassie se ridică repede şi dispăru într-o cameră din spate. Peste câteva minute, apăru cu un şezlong şi-l trânti lângă al ei.

— Poftim, Moş Crăciun. Stai cu noi. Ce vrei să bei?

Emily clipi spre şezlongul gol, apoi se uită lung la cele două degete de suc de portocale rămase în paharul ei.

— Ăăă… ce-ai zice de vodcă amestecată cu Red Bull?

— Excelentă alegere! zise Cassie făcându-i cu ochiul. A fost băutura mea preferată.

Ştiu, vru să-i spună Emily. Se aşeză pe şezlong, simţindu-se brusc excelent. Aşa, din senin, petrecerea devenise mult, mult mai interesantă.

7
GAŞCA DE TIPE TRĂSNET

— Mai vrea cineva vodcă?

Cassie ridică o sticlă de Absolut şi-o flutură în aer. Lichidul se clătină în sticlă.

— Eu, eu!

Lola ridică mâna, urmată de Heather şi Sophie. În loc să le umple lor paharele, Cassie merse glonţ la Emily şi-i turnă trei porţii zdravene în ceaşcă.

— Nici nu te-am văzut să bei, Moşule!

Trecuse aproximativ o oră şi, cu toate că petrecerea era în toi în casa lui Cassie, spiriduşii făcuseră împreună cu Emily un grup VIP în curtea din spate, unde era o terasă mare, luminată de lămpi cu infraroşii care să alunge frigul. Era linişte acolo; stelele de pe cerul negru semănau cu un candelabru, iar lămpile le încălzeau plăcut pielea.

Spiriduşii vorbeau despre chefurile monstruoase de la liceu la care participaseră şi ele, despre cât de jalnic era mallul Devon Crest şi despre fostul Moş Crăciun din Ţara lui Moş Crăciun, care se numea Fletcher şi care cică încercase să-i sărute pe toţi patru spiriduşii în aceeaşi zi.

— Individul murea să pipăie o gagică, gemu Cassie, cu mâna la ochi. Nici nu-i păsa cine era.

— O mai ţii minte pe bruneta aia fiţoasă care i-a căzut în plasă? Lola râse cu dispreţ. Sunt convinsă că s-au furişat pe undeva numai ei doi.

— Da, sigur, pufni Cassie. Nu s-ar fi dus cu el. Nici ea nu era atât de proastă.

— Obraznic Moşul, nu? chicoti Lola, atingând-o pe Emily cu piciorul.

Emily o aprobă în tăcere.

— Apropo de tipi libidinoşi. Cassie se sprijini de balustradă. Nu pot să cred ce nemernic e Colin în seara asta! Nu mi-a adresat un cuvânt, nici măcar „mulţumesc că m-ai invitat la petrecere”. Crezi că ar trebui să încerc să-i vorbesc sau e mai bine să-l las pur şi simplu în pace?

— Uită-l!

Heather flutură din mână ca şi când l-ar fi alungat.

— Suntem în aceeaşi situaţie. Lola se prăbuşi în scaun. L-am văzut pe Brian dispărând pe scări cu Chelsea. Cred că ăsta e felul lui de a-mi spune că totul s-a terminat între noi.

— Măcar nu ţi-a dat papucii public, pe Facebook. Sophie îşi aprinse o ţigară. N-o să-l iert niciodată pe James pentru asta.

— Aşa-ţi trebuie, dacă ieşi cu tipi de la Yale. Cassie plescăi din limbă. N-ar trebui să ieşi niciodată cu cineva din acelaşi cămin.

Emily se uită lung la Sophie.

— Eşti la Yale?

Sophie ridică din umeri.

— Da, dar probabil că nu pentru multă vreme.

Cassie râse în bătaie de joc.

— Of, te rog. Sophie a fost şefă de promoţie la Prichard. Probabil că încă-şi face temele în seara zilei în care le-a primit. Şi lucrează şi în plus.

—Noo! Sophie scutură din cap, fluturându-şi cozile. M-am prostit de-a binelea.

— Bine, bine, tăticul tău îţi face temele, se corectă Cassie.

— Tot ai de gând să te faci doctor, aşa cum vrea tati? o tachină Heather.

Sophie suflă un inel de fum.

— Am luat note mici semestrul ăsta. Cred că n-o să intru în programul pregătitor pentru medicină, dacă o ţin tot aşa. Părinţii mei o să mă omoare când o să afle.

Vorbea ferm, dar când întoarse capul, pe chip îi apăru o expresie înspăimântată.

Heather probabil că-i sesizase frica, pentru că hohoti cu răutate şi spuse:

— Biata Sophie, câtă presiune ai îndurat! Era clar că o să cedezi la un moment dat.

Sophie se răsuci în scaun şi lovi cu palma în braţul scaunului.

— Măcar părinţii mei observă când o iau pe ulei. Taică-tău cu cine-şi face veacul în ultima vreme? Cu vreo mâţă de la Pussycat Dolls[3]?

Lui Cassie îi scăpă un hohot sonor. Heather se scărpină supărată în cap, prin părul ei scurt, de drăcuşor din basme.

— Ha, ha, ha, rosti ea cu voce scăzută, dintr-odată sobră.

— Tatăl tău le cunoaşte pe fetele de la Pussycat Dolls? întrebă Emily, mai mult ca să calmeze spiritele.

Spiriduşii îşi îndreptară atenţia spre ea, ca şi când ar fi uitat că e acolo.

— De fapt, nu, răspunse ea arţăgoasă. Dar este producător muzical şi cunoaşte mulţi cântăreţi.

— Îi cunoaşte… *îndeaproape*, preciză Lola cu subînţeles. A adus-o pe una clasată pe locul al doilea la *American Idol*[4].

— La petrecerea de absolvire a lui Heather şi n-a mai coborât de pe ea. Ar fi trebuit să vezi ce faţă făcea Heather!

Heather lovi cu piciorul în scaun.

— De ce nu strigi în gura mare? De parcă viaţa ta e perfectă. Ce mai face fratele tău? În ce instituţie de reabilitare s-a mai internat în ultima vreme?

Lola păli. Nu veni cu amănunte, însă Emily îşi aminti de numele Rocco din conversaţia telefonică de mai devreme a Lolei, în spatele căsuţei de turtă dulce.

Se făcu linişte în grup. Sophie pufăia din ţigara ei Marlboro Light, cu ochii pierduţi în depărtare. Heather bătea cu piciorul în balustrada terasei. Emily îşi schimbă poziţia pe şezlongul incomod. Ar fi vrut să-şi găsească vorbele potrivite ca să mai încălzească atmosfera. Îi amintea de starea de încordare dintre Ali, Emily şi vechile ei prietene de la sfârşitul clasei a şaptea, mai ales când Ali făcuse aluzie la un secret al uneia dintre ele, ştiut numai de ea, nu şi de celelalte. Poate că şi, în acest grup exista o duşmănie profundă.

Ciudat totuşi că aflarea secretelor spiriduşilor o liniştea. Erau şi ele fiinţe umane, ca ea. Supuse greşelii. Vulnerabile. Cu secrete pe care A. le-ar exploata, dacă ar mai fi prin preajmă. Asta o făcea să se simtă mai puţin singură.

Cassie se întinse pe şezlong.

— Tu ce zici, Moşule? Toţi bărbaţii sunt nişte nemernici?

Emily îşi vârî mâinile în haină.

— Mai toţi. De-asta-mi plac mie fetele.

Toate patru capetele tresăriră. Ţigara lui Sophie avea un vârf lung de scrum, dar ea nu-l scutură.

— Da, sigur, o zeflemisi Cassie.

— E-adevărat. Emily încercă să pară nonşalantă. Toamna trecută am ieşit cu o fată pe nume Maya.

Suna ciudat s-o spună cu glas tare – aproape ca pe o laudă. Dar, dacă exista un grup căruia îi putea spune asta fără să fie judecată, atunci era cel al spiriduşilor.

Cassie făcu nişte ochi cât cepele.

— Ai recunoscut *în faţa lumii*?

— S-ar putea spune şi-aşa.

Emily nu se deranjă să adauge că nu ea, ci A. dezvăluise lumii secretul.

— Ce-au zis părinţii tăi? întrebă Sophie, rămasă cu gura căscată.

— Au luat-o razna, recunoscu Emily. Dar s-au împăcat cu ideea, cred.

— Uau! Heather îşi încrucişă braţele la piept. Poate că ar trebui să le spun şi eu alor mei tot asta. Probabil că aş reuşi să-i aduc în aceeaşi cameră în acelaşi timp.

Cassie se aplecă în faţă şi clipi curioasă către Emily.

— Ce-ai face dacă ai fi în situaţia mea cu Colin? Adică dacă el ar fi fată şi nu ţi-ar vorbi şi s-ar purta ciudat, ai provoca o discuţie cu el sau pur şi simplu i-ai da papucii?

Emily se lăsă pe spate, şocată. Cassie îi cerea ei sfatul.

— Aş sta de vorbă cu el, se hotărî ea asupra răspunsului. Dar n-aş ţine cu dinţii de el. Poartă-te ca şi când nu tu ai neapărat nevoie de el, ci el are nevoie de tine.

Of, dacă ar fi făcut ea asta cu Ali când avusese ocazia…

Cassie încuviinţă gânditoare.

— Da, la asta mă gândeam şi eu.

O lovi prieteneşte în umăr pe Emily.

Un ţipăt puternic răsună brusc din două difuzoare invizibile de pe terasa din spate. Apoi izbucni un cântec de-al lui Jay-Z şi Lola se ridică şi-şi undui şoldurile.

—Vai de mine, era să uit, spuse, oprindu-se la jumătatea mişcării. Am adus ceva pentru noi.

Dispăru în casă, dar se întoarse peste câteva secunde cu o pungă boţită pe care o aşeză pe podea. Pe jos se împrăştiară artificii în formă de rachetă.

— Ne-au rămas de astă-vară. Mi-am zis c-ar fi distractiv să le aprindem în seara asta.

— Ca lumea!

Fără să ezite, Cassie luă din pungă o rachetă, o puse pe beton şi aprinse fitilul. Din tubul cu dungi ţâşniră scântei şi toate fetele se dădură la o parte. Inima lui Emily bătea să-i spargă pieptul. Asocia întotdeauna artificiile cu… *Chestia cu Jenna*.

Un zgomot puternic sparse tăcerea şi racheta ţâşni în aer, explodând deasupra acoperişului.

— Ura! strigară Lola şi Heather, bătând palma.

Emily se uită agitată în jur. Nu vor da de necaz din cauza artificiilor?

Dar nu de aşa ceva se temeau spiriduşii. Una câte una, fetele trimiseră câte o rachetă în aer, ţipând. În casele vecine se aprinseră lumini la etaj. Cineva urlă de la o fereastră: „Tăceţi naibii o dată!”. Petrecăreţii ieşiră afară să vadă de ce se stârnise atâta agitaţie.

Cassie îi dădu lui Emily o rachetă în formă de sticlă şi o cutie de chibrituri.

— E rândul tău, Moş Crăciun.

Emily răsuci racheta în mână, întrebându-se cum s-ar fi descurcat mama ei cu poliţia dacă o suna la două noaptea să-i spună că Emily era

arestată. Dar făcuse atâtea progrese cu spiriduşii! Nu putea renunţa acum. Şi ar minţi dacă ar spune că nu se distrează.

Puse racheta pe pământ şi aprinse chibritul. Fitilul luă foc imediat, arzând mai repede decât se aşteptase ea. Păşi înapoi tocmai când racheta ţâşni spre cer cu un şuierat ascuţit. Pocni în aer, împrăştiind un nor de scântei înspre pământ.

Spiriduşii aclamară şi bătură din palme. Inima lui Emily pompa adrenalină. Era grozav să lansezi cu atâta viteză un tub scânteietor şi bubuitor de dinamită. Şi mai grozave erau privirile pe care i le aruncau spiriduşii, bătând-o pe spate şi zâmbindu-i larg. Avea sentimentul că făcea parte din grupul lor.

Uşa din spate se deschise încă o dată şi un tip cu păr creţ scoase capul pe ea.

— Te caută vecinul tău la telefon, Cassie. E supărat.

— *Rahat*! Cassie se uită la ceilalţi spiriduşi. Mai bine intrăm în casă. Dacă e domnul Long, a chemat deja poliţia.

Spiriduşii încuviinţară şi plecară înăuntru. Toţi petrecăreţii se îndreptau clătinându-se spre uşă, cheful apropriindu-se de sfârşit. Fiecare tejghea, masă şi raft gemea de căni roşii şi sticle goale, iar casa mirosea ca fundul unui butoi cu drojdie de bere. Emily îi spuse lui Cassie că probabil ar fi mai bine să plece, iar Cassie şi spiriduşii o conduseră la uşa din faţă.

— Mulţumesc că m-ai invitat în seara asta, spuse Emily când ajunse pe terasă. A fost distractiv.

— N-ai pentru ce. Cassie răsuci butonul uşii. Repetăm faza şi altă dată, ce ziceţi? întrebă Emily, plină de speranţă.

Se simţise excelent în curtea din spate. Nu mai vorbise cu un grup de fete de nu mai ştia când.

Cassie se întunecă la faţă. Schimbă priviri ambigue cu ceilalţi spiriduşi.

— Ăăă… Mai vedem noi, Moşule.

8
MISIUNE IMPOSIBILĂ

— Emily Fields? răsună o voce spartă din sistemul de amplificare de la Rosewood Day luni după-masă. Poţi veni la direcţiune?

Emily ridică ochii din testul la engleză despre *Adio, arme*. Doi copii se întoarseră şi se holbară la ea curioşi.

— Poţi merge după ce termini testul, ii spuse doamna Quentin, profesoara de engleză.

Stătea la biroul ei, citind un exemplar zdrenţuit din *Spre far*, cu ochelarii lăsaţi în jos, pe nas.

— De fapt, am terminat.

Emily se ridică din bancă şi lăsă testul în cutia metalică din faţa clasei. I se făcuse stomacul ghem – habar n-avea de ce era ciumată la direcţiune. Aflase cineva că lansase artificii la petrecerea din noaptea trecută? Putea da de necaz la şcoală din cauza asta?

Fiecare pas pe podeaua de marmură suna ca o bombă explodându-i în cap. Vedea puţin în ceaţă, aşa cum păţea deseori când nu dormea destul. Poate pentru că se răsucise de pe-o parte pe alta până la cinci dimineaţa, încercând să înţeleagă de ce fusese Cassie atât de amabilă cu ea o vreme, pentru ca în clipa următoare să fie atât de rece. *Mai vedem noi*? Ce voia să însemne asta?

Nu era nici picior de elev pe coridorul şcolii Rosewood Day. Pe pereţi atârnau încă afişe cu o petrecere dansantă organizată cu trei săptămâni în urmă, iar un ornament din sticlă, spart, era căzut pe-o parte lângă toaleta fetelor. Prin sticla de la uşile claselor, Emily văzu profesori agitaţi, încercând să-şi determine elevii să-şi facă temele. Domnea o atmosferă jovială, de hai-să-nu-mai-facem-nicio-temă – vacanţa de două săptămâni începea peste numai patru zile.

Trecu prin holul cel mare, unde un colaj mare care amintea de moartea lui Ali încă mai era atârnat lângă sala de festivităţi. Era un colaj uriaş de fotografii, desene vechi şi amintiri de la elevi, iar cuvintele ÎŢI VOM SIMŢI LIPSA erau scrise cu litere argintii de jur împrejur. Emily apărea în foarte multe poze, cot la cot cu Ali, cu capul pe umărul ei, amândouă râzând zgomotos în sală.

Atinse vitrina cu vârful degetelor, reflexia ei vagă clipind către ea. Fotografia lui Ali din clasa a cincea era în mijlocul colajului, preţ de-o clipă, lui Emily i se păru că o caută din priviri din spatele sticlei. Dintr-odată, surprinse încă o reflexie în spatele ei. Se răsuci imediat, convinsă că va descoperi pe cineva stând în hol, urmărind-o, dar holul era gol. Însă uşa din spate se închise încet, ca şi cum cineva tocmai ar fi ieşit în fugă pe ea.

Biroul directorului era în celălalt capăt al coridorului. Emily intră în linişte şi rămase pe loc până când doamna Albert, femeia de la masa din faţă, ridică privirea spre ea.

— A, Emily. Răsfoi nişte hârtii. Mama ta e acolo.

Arătă spre un birou mic, folosit de obicei de consilierii psihologi.

Inima lui Emily bătea nebuneşte. *Mama* ei era acolo? Începu să-şi închipuie toate grozăviile posibile. Se întâmplase ceva cu fratele sau surorile ei. Bunicii îi revenise cancerul. Ian ucidea în serie.

Emily năvăli în birou şi o găsi pe mama ei stând calmă la masa rotundă şi sortând cupoanele pe care le căra cu ea întotdeauna, într-o pungă de pânză.

— Ce s-a întâmplat?

Doamna Fields îi zâmbi liniştită.

— Bună, draga mea. Mă întrebam dacă nu vrei să chiuleşti de la ultima oră şi să-ţi faci manichiura înainte de a merge azi să fii Moş Crăciun – am primit câteva cupoane de la comitetul Welcome Wagon[5] drept cadou de Crăciun. Asta dacă nu ai ceva important de făcut la ultima oră, bineînţeles.

Aruncă o privire spre femeia de la masă şi zâmbi cu răutate. I-am zis doamnei Albert că ai programare la medic, adăugă ea încet, ca s-o audă numai Emily.

Emily rămase cu gura căscată. Că mama ei o scotea de la ore – aşa ceva nu se mai întâmplase niciodată, nici măcar atunci când Beth se internase în spital cu dublă pneumonie – era de-a dreptul şocant, dar să meargă împreună la salonul de înfrumuseţare… asta chiar că nu mai făcuseră niciodată. Emily îşi *dorise* dintotdeauna ca doamna Fields să fie genul ăsta de mamă, dar pentru doamna Fields salonul era un răsfăţ frivol. Nu le dădea voie fetelor să meargă la coafor înainte de petrecerile şcolare, insistând că se puteau coafa şi singure acasă, folosind agrafe, ondulatorul şi fixativ.

— Mi-ar plăcea, spuse Emily repede. Ultima oră avem istoria, dar cred că ne vom uita la un film.

În ultima săptămână se tot uitaseră la filme, pentru că doamna Weir, profesoara, îşi făcea cumpărăturile de Crăciun de pe iPad.

— Bun! Doamna Fields se ridică şi vârî înapoi în geanta ei Vera Bradley, matlasată, punga în care-şi ţinea cupoanele. Hai să mergem!

Emily păşi iute în spatele mamei sale pe uşa dublă de pe coridor. O pală rece de vânt făcu crengile copacilor să se ciocnească şi plimbă prin parcare un ambalaj argintiu de gumă de mestecat. Emily se uită în jur, cu rândul la silueta pe care ar fi jurat că o văzuse în spatele ei în holul mare, însă parcarea era pustie. Probabil că imaginaţia îi juca feste.

— Ce-ai păţit la mână?

Manichiurista de la Salonul Fermata Spa o prinse de încheieturi şi îi întoarse apoi palmele în sus. Pielea ei era plină de bubiţe roşii.

Emily le privi alarmată. Doamna Fields se uită şi ea la ele şi plescăi din limbă.

—Vai de mine! Ieri ţi-am spălat aşternutul cu un detergent nou. Pariez că de-asta ţi-au ieşit bubiţe!

Emily scoase un geamăt. Mama ei cumpăra întotdeauna alt detergent, în funcţie de ce era la ofertă. Pielea ei sensibilă nu rezista la toate schimbările. Se părea că o bacterie îi roade carnea.

Se lăsă pe spate în scaun şi încercă să se relaxeze. Baia pentru picioare făcea bule care o liniştea. Aerul mirosea a calm şi proaspăt, a lemn de santal amestecat cu portocale proaspete. Esteticieni în halate de laborator negre treceau fără zgomot, aruncându-le lui Emily şi mamei sale zâmbete calme. Singurul lucru apăsător era faptul că se auzea melodia Crăciun trist, cel mai deprimant cântec de sărbătoare din lume.

Mama lui Emily stătea lângă ea, tresărind când manichiurista îi tăia cuticulele. Emily bănuia că era pentru prima oară când îi făcea altcineva manichiura – se uitase nedumerită la peretele cu lacuri Essie înainte de a alege un roz cât se poate de deschis.

— Aşa, murmură doamna Fields, acum povesteşte-mi despre petrecerea de-aseară.

— A fost foarte frumos, spuse Emily, în timp ce manichiurista îi pilea unghiile. Spiriduşii au fost destul de deschişi cu mine. Una dintre fete, Sophie, o să fie exmatriculată de la Yale. Într-un fel, îmi aminteşte de Spencer – e foarte presată de părinţi. Heather se pare că are probleme în familie – cred că părinţii ei nu se înţeleg. Lola trece şi ea printr-o perioadă grea, fratele ei cred că e internat la o clinică de reabilitare. Despre Cassie încă nu ştiu prea multe, doar că petrecerea s-a ţinut la ea acasă şi părinţii ei sigur erau plecaţi. Se pare că toate fetele trebuie să-şi poarte singure de grijă. Poate că se ţin de farse doar ca să atragă atenţia.

— Bine, bine, dar despre farse ce ai aflat? întrebă doamna Fields. Pun ceva măreţ la cale? Au pomenit de bebeluşul Isus?

Emily îşi muşcă buza de jos.

— N-au pomenit de niciun plan sigur, recunoscu ea. Ca să fiu sinceră, când am insistai să ne mai vedem, s-au purtat cam ciudat. Nici măcar nu mi s-a confirmat că ele *sunt* autoarele farselor. N-au vorbit deloc despre asta.

Doamna Fields îşi strânse buzele până când i se încreţi pielea din jurul lor.

— Bineînţeles că ele sunt autoarele farselor – asta o ştim. Trebuie să te străduieşti mai mult. E foarte important.

— *Ştiu* că e important, zise Emily arţăgoasă. Dar nu pot acţiona mai repede decât o fac. Nu cred că le-am câştigat încă încrederea.

— Atunci, câştigă-le-o. Doamna Fields îşi trase mâna dintr-a manichiuristei, scotoci în poşetă şi-i aruncă o cutiuţă lui Emily, în poală. Noi, toţi cei de la biserică, ne-am unit eforturile ca să-ţi luăm ăsta şi să le poţi prinde asupra faptului.

Emily luă cutia. Era un iPhone nou-nouţ.

— Poţi filma cu el, îi explică doamna Fields.

— Vrei să le filmez? o întrebă Emily, stupefiată.

— Cum altfel să dovedeşti poliţiei că fac ceea ce fac?

Doamna Fields îşi răsfiră din nou degetele şi manichiurista îi dădu cu lac pe unghii. Mirosul chimic umplu aerul.

— Clopoţeii de la uşă răsunară când în salon intră fără grabă un grup de femei. Elvis continua să bocească după iubita care-l părăsise de Crăciun. Emily lăsă ochii în jos. Se gândi cum îi adusese Cassie un şezlong la petrecere. Cum se bucuraseră toate când ea lansase racheta.

— Uite ce e, şopti doamna Fields, de parcă i-ar fi citit gândurile. Ştiu că nu vrei să faci asta. O să fiu sinceră cu tine. Bebeluşul Isus pe care l-au furat valorează o grămadă de bani. Mă gândisem să-l vând şi să cumpăr cadouri de Crăciun, fiindcă prima tatei nu a fost cât ne-am aşteptat. Se smiorcăi. Nu vreau decât ca vacanţa de sărbători să fie specială anul ăsta.

— Înţeleg, spuse Emily încet. Dar dacă nu pot recupera bebeluşul Isus?

— Ba *poţi*, o încurajă doamna Fields. Trebuie să le câştigi încrederea. Cucereşte-le. Fă orice e nevoie.

Îşi răsfiră pe masă unghiile vopsite. Emily îşi mişcă picioarele, simţind o durere crescându-i în stomac. Dar, fiind aceeaşi fată cuminte dintotdeauna, încuviinţă din cap şi spuse că va face aşa cum i se cerea. Problema era că tot nu ştia cum să se infiltreze în gaşca lui Cassie. Dacă nu găsea repede o soluţie, Crăciunul avea să fie trist pentru toată lumea.

9
CÂND DRĂCUŞORII TE-MPUNG DE LA SPATE

O oră mai târziu, cu unghiile proaspăt vopsite cu lac roşu, Emily fugi în Ţara lui Moş Crăciun ca să-şi înceapă schimbul, trecând de Hermes, unde avea loc o vânzare masivă, de mulţimea de cumpărători din faţa vitrinei cu diamante de la Tiffany & Co. şi de spectacolul unui magician care făcea o colectă de jucării. Copiii făcuseră deja o coadă lungă pe aleea desenată cu bastoane de zahăr din Ţara lui Moş Crăciun, mulţi dintre ei arătând obosiţi şi irascibili. Doamna Meriwether o salută din căsuţa de turtă dulce.

— I-ai văzut pe spiriduşi? o întrebă cu voce mai piţigăiată ca de obicei.

— Ăăă… de-abia acum am ajuns, îi aminti Emily.

— Au *dispărut*. Doamna Meriwether aruncă priviri disperate înjur. Ar fi trebuit să vină de o oră şi e-o nebunie aici!

Apoi se retrase cu paşi mărunţi, bolborosind. Emily îşi puse costumul de Moş Crăciun, întrebându-se dacă spiriduşii chiuleau de la

serviciu din cauza petrecerii lui Cassie din seara trecută.

După câteva minute, se afla deja pe tronul Moşului. O fată cunoscută, cu codiţe maronii, păşi ţanţoşă către ea şi i se trânti prima în poală. Tatăl ei, un bărbat masiv, cu păr tuns soldăţeşte, în uniformă de poliţist, apăru lângă ea. Emily se uită la ecusonul lui strălucitor. O'NEAL. Era fetiţa care cerea toate cadourile din lume.

— Tinei i-a plăcut atât de mult de dumneata, încât a vrut să-ţi mai facă o vizită, Moş Crăciun.

Agentul O'Neal îi făcu lui Emily cu ochiul. Ecusonul lui sclipi în lumina puternică a aparatelor de fotografiat.

— Am vrut să mai cer nişte cadouri, se lăudă Tina.

Începu să le înşire pe degete. Printre cererile ei noi se aflau Casa lui Barbie, Avionul lui Barbie şi Prinţesa de Zăpadă, producţie limitată. Emily nu era sigură că o fetiţă de vârsta Tinei ar trebui să ştie ce înseamnă *producţie limitată*.

— Nu crezi că e destul? o întrebă ea, după ce fata enumerase vreo douăzeci de jucării. Moş Crăciun trebuie să le facă loc în sacul lui jucăriilor pentru *toţi* ceilalţi copii din lume.

Tina se bosumflă.

— Tati zice că Moş Crăciun îmi aduce *totul*.

Emily aruncă o privire prudentă spre agentul O'Neal, dar el se mulţumi doar să ridice încurcat din umeri.

— A fost foarte cuminte anul ăsta.

Copiii continuară să avanseze. Unul îşi vărsă băutura de căpşuni cu lapte în poala lui Emily, altul izbucni în lacrimi. Tocmai când o fetiţă îi dădu o scrisoare într-un plic gros pe care scria cu litere tremurate *Pentru Moş Crăciun*, Emily le văzu pe Cassie, Lola, Heather şi Sophie târşâindu-şi picioarele pe coridor. Pălăriile de spiriduşi le căzuseră pe-o parte. Costumele stăteau pe ele ca vai şi-amar. Cassie şi Sophie nu se deranjaseră să-

şi pună pantofii cu vârful ascuţit, ci purtau pantofi sport. Chiar şi de la distanţă se vedea că suferă de o mahmureală cumplită. Emily se întrebă cât de târziu chefuiseră după ce scăpaseră de ea.

Magicianul îi dădu lui Cassie un balon sub formă de floare.

— Arătaţi ca şi cum aveţi nevoie de un întăritor, fetelor, le spuse el spiriduşilor, oferindu-le fiecăruia câte o sticlă.

— Cară-te, îi zise Cassie, cu o moacă lipsită de expresie. Lola îi doborî căciula. El se retrase umilit la taburetul lui.

Doamna Meriwether merse în grabă la spiriduşi.

— Unde-aţi fost, fetelor? Era roşie ca focul la faţă şi avea palmele strânse pumn. Trebuia să fiţi aici acum o oră.

Spiriduşii se uitară la ea cu indiferenţă, aparent prea obosiţi ca să-i răspundă. Femeia ridică o mână.

— Vreau să faceţi curăţenie în casa de turtă dulce. Arătă spre casă. Un copil tocmai a vomitat acolo. Şi toaleta e murdară.

Spiriduşii deschiseră gura să protesteze, dar doamna Meriwether bătu din picior.

— *Faceţi* ce vă spun, le zise printre dinţi.

Până şi Heather se dădu înapoi.

Mormăind nemulţumiţi, spiriduşii merseră cu paşi greoi spre căsuţa de turtă dulce.

— Ce n-aş *da* să nu lucrez astăzi, mârâi Cassie în barbă.

— Să sperăm că mallul ăsta o să fie lovit de un asteroid, o aprobă Lola.

— Sau măcar Ţara lui Moş Crăciun, adăugă Sophie.

Heather se uită spre Emily, recunoscând-o pentru prima oară în ziua aceea.

Emily îşi scărpină absentă bubiţele roşii de pe braţ, cu mintea ameţită. *Cucereşte-le*, auzi vocea mamei sale. *Fă orice e nevoie*. Se uită la iritaţia de pe braţ şi în minte i se contură o idee.

Aşezând pe tron cartonul cu MOŞ CRĂCIUN A PLECAT SĂ HRĂNEASCĂ RENII, călcă încet pe covorul cu bastoane de zahăr şi o bătu pe umăr pe doamna Meriwether, care se lupta nedumerită cu chitanţele de lângă casă. Se întoarse brusc şi-i aruncă lui Emily o căutătură cruntă.

— Să nu-mi zici că şi tu ai de gând să-mi faci necazuri.

— Nici vorbă, spuse Emily. Dar am vrut să vă spun că tocmai am găsit o insectă în barba mea.

Doamna Meriwether încruntă din sprâncene.

— Ia să vedem.

Emily se făcu că-şi trece mâna prin barba mătăsoasă.

— Cred că a ajuns în altă parte.

— Cum arăta?

Emily pretinse că se gândeşte, apoi descrise o insectă de tipul ploşniţei, despre care citise în ziare cu câteva săptămâni în urmă.

— Era roşu-maronie? Ovală? Semăna cu un gândac, dar sunt sigură că nu era gândac.

Doamnei Meriwether îi pieri culoarea din obraji.

— Doamne, Dumnezeule! Pare să fie o ploşniţă.

Bingo! Emily se bucură că nimerise descrierea – un magazin din Philly trebuise dezinfectat din cauza ploşniţelor şi presa făcuse mult tam-tam în jurul poveştii respective. Se prefăcu mirată:

— Credeţi? Păi nu e aproape imposibil să scapi de ele?

— Ai scos costumul lui Moş Crăciun din mall? Doamna Meriwether părea furioasă. Ai fost în vreun loc unde ar putea fi ploşniţe?

— Bineînţeles că nu. Emily îşi încrucişă braţele la piept. Las costumul aici în fiecare seară. Dar, acum că aţi adus vorba, am observat astea.

Ridică mâneca şi-i arătă bubiţele de pe interiorul braţelor. Arătau exact ca muşcăturile de ploşniţă pe care i le arătase un muncitor de la magazinul acela reporterului de ştiri, la televizor.

Un gâlgâit de dezgust ieşi din gâtlejul doamnei Meriwether.

— În numele cerului… îşi prinse capul în mâini. Sunt ploşniţe în Ţara lui Moş Crăciun! Sunt ploşniţe în mall!

Se înălţară capete. Se stârniră şuşoteli. Zvonul se răspândi ca focul şi, în câteva minute, toate familiile care aşteptau să-şi aşeze copiii în poala lui Emily fugiră de pe aleea decorată cu bastonaşe de zahăr. Vânzătoarele şi clienţii de la Aéropostale şi J. Crew ieşiră afară şi vorbeau în grupuleţe. Toată lumea începu să se scarpine pe braţe, pe gât, pe cap. Părinţii examinau atent pielea copiilor.

Un agent de protecţie şi pază o trase pe doamna Meriwether la o parte şi începu să-i vorbească. În scurt timp, mai mulţi bărbaţi în costum de afaceri apărură de pe un coridor îndepărtat şi înaintară băţoşi către Ţara lui Moş Crăciun.

— Sunt Jeffrey Allen, şeful operaţiunilor, se prezentă unul dintre ei, dând mâna cu doamna Meriwether. Aţi spus că aţi găsit o ploşniţă?

—Da.

Doamna Meriwether arătă spre bubiţele de pe braţele lui Emily.

Domnul Allen le inspectă cu multă atenţii. Apoi se consultă cu câţiva dintre ceilalţi directori. Emily auzi cuvintele *dezinsecţie masivă cu fum, va scădea mult profitul* şi *poate e o greşeală.*

— Ploşniţe! strigă în trecere, cu glas piţigăiat, o mamă.

În jurul directorilor se adunară mai mulţi oameni, plângându-se că vor fi nevoiţi să-şi ardă toate hainele şi că intenţionau să-i dea în judecată dacă aveau să descopere muşcături pe copiii lor, a doua zi.

— Liniştiţi-vă, liniştiţi-vă, spuse domnul Allen, făcând cu ambele mâini un gest care însemna *calmaţi-vă*.

Peste câteva minute, muzica veselă de Crăciun se opri şi în difuzor se anunţă că mallul trebuia

evacuat imediat. Grupuri mari de cumpărători panicaţi porniră spre ieşire. Ca la comandă, spiriduşii ieşiră din căsuţa de turtă dulce.

— Se închide mallul, am auzit bine? întrebă Cassie, holbându-se cu ochi obosiţi la oamenii care dădeau năvală spre uşile duble.

— Da, spuse doamna Meriwether cu glas indiferent. Adunaţi-vă lucrurile. Se va cerceta dacă sunt ploşniţe.

Cassie îşi dădu după ureche o şuviţă blondă.

— Dar vom fi plătite pentru azi, da?

— Cred că da, răspunse doamna Meriwether, înciudată. Dar lăsaţi-vă uniformele aici – vom pune să fie curăţate în mod special, diseară. Emily a găsit o ploşniţă în barba ei de Moş Crăciun.

Toate cele patru perechi de ochi de spiriduş se răsuciră spre Emily, iar ea le făcu cu ochiul. Lola rămase cu gura căscată, Heather scoase un chicotit bănuitor. Când doamna Meriwether se întoarse cu spatele, Cassie se apropie de Emily.

— O ploşniţă în barbă, hm?

Emily aruncă priviri furişe în jur.

— Curat ghinion, nu-i aşa?

— Sfinte Sisoe, şopti Cassie, apucând-o de braţ şi strângându-i-l. Eşti *teribilă*!

— Tocmai ne-ai salvat, Moşule, zise repede Lola. Nu cred că aş fi rezistat până la sfârşitul zilei. Sunt varză.

Emily îşi scoase căciula de Moş Crăciun.

— Nici eu nu aveam chef de lucru.

— Ar trebui să sărbătorim cumva pauza asta neaşteptată, sugeră Cassie, brusc înviorată. Aruncă o privire enigmatică spre ceilalţi spiriduşi. După o serie de gesturi, clătinând din cap, se întoarse spre Emily. Şi tu vii cu noi, Moşule.

— Pe bune? se bucură Emily, uitând să facă pe distanta.

— Pe bune. Cassie o luă de braţ. Mi se pare că nu ţi-ar strica puţină distracţie.

O trase pe Emily spre ieşire alături de cumpărătorii panicaţi care se scărpinau întruna. Câţiva o priviră pe Emily cu coada ochiului, dezaprobator, întrebându-se probabil de ce zâmbea cu gura până la urechi într-un loc infestat de ploşniţe. Ce nu ştii n-are cum să-ţi facă rău.

10
SCOATE-LE PE TOATE, BĂIETE!

— Ursul Gigantic şi Tigrul pe o sanie in dreapta ta, le strigă Cassie peste câteva ore, scoţând mâna – în care avea o mănuşă fără degete – pe geamul pe jumătate deschis din dreptul şoferului. Şi, Isuse, ăla care face pe renul nu e Eeyore[6]?

— Sărmanul!

Sophie trase îndelung din ţigară. Emily se aplecă pe geam ca să vadă mai bine. Fără îndoială, un măgar albăstrui gonflabil trăgea sania pe care se aflau Ursul şi Tigrul, în curtea din faţa unei case. Măgarul arăta, într-adevăr, de-a dreptul nefericit.

Emily se lăsă înapoi pe bancheta din spate a maşinii lui Cassie, unde se înghesuia între Lola şi Heather. În maşină duhnea a fum de ţigară, gumă de mestecat cu scorţişoară şi bastonaşe de zahăr cu mentă pe care le luaseră din coşul de răchită al Moşului. Mergeau cu maşina încet printr-o zonă din West Rosewood, scrutând ornamentele ostentative, ascultând muzică şi bând toate dintr-o sticlă de rom. Emily simţea o agitaţie în piept, dar nu din cauza alcoolului, de care se ferea cât putea. Era din cauza iPhone-ului pe care-l ascundea în palmă. Avea să se întâmple ceva la noapte, avea o presimţire. Înainte de a pleca de la şcoală, învăţase singură cum să filmeze cu camera, pe ce butoane să apese şi cum să mărească şi să micşoreze imaginea. Dar o parte din ea voia să arunce iPhone-ul pe geam. Sau, în cel mai bun caz, să-l arunce în poşetă.

— Aici stă Colin.

Cassie trase lângă bordură şi opri, scrutând casa în stil colonial olandez aşezată în spatele copacilor. Acoperişul era mărginit de beculeţe de Crăciun, iar pe aleea lungă din faţă se afla o turmă de reni. Geamurile erau întunecate şi părea că nu era nimeni acasă.

— Ţi-a mai vorbit de la petrecere? o întrebă Heather.

— Nu.

Cassie scoase bărbia în faţă. Lola se aplecă înainte.

— Vrei să…?

Lăsă întrebarea neterminată, uitându-se pe furiş la Emily. Cassie se frecă pe bărbie. Beculeţele de Crăciun sclipeau pe obrazul ei.

— Nu, se hotărî ea. Nu merită. Dintr-odată, îi atrase atenţia ceva din direcţia opusă. Dar ce-i *aia*?

Toate fetele îi urmăriră privirea în direcţia unei case de vizavi. Fiecare fereastră sclipea de lumină. O sumedenie de maşini umpleau aleea, şi pereţii vibrau de tonuri muzicale joase, constante. În spatele bovindoului se mişcau siluete, una ieşind în evidenţă printre celelalte. Cineva se rotea frenetic, îşi scutura ostentativ şoldurile şi fundul.

—Pfui!

Sophie îşi rodea vârful unei şuviţe de păr. Cassie deschise brusc portiera.

— Trebuie neapărat să vedem asta.

Porni hotărâtă să traverseze curtea din faţă. Lola, Sophie şi Heather ieşiră şi ele în grabă din maşină.

— Hai, Moş Crăciun. Heather se uită la Emily peste umăr. Doar n-ai de gând să rămâi aici de frică, nu?

Emily nu ştiu ce altceva să facă decât să le urmeze pe fete pe panta uşoară a curţii, cu iPhone-ul în mână. Se opriră lângă o tufă mare de ilice şi îşi mijiră ochii, privind printre crengi. Lumina unui stroboscop pulsa pe pervazuri. Se auzi un

ţipăt când cineva îşi scoase bluza şi-o aruncă în mulţime. Emily nu desluşi prea multe detalii, ci doar că persoana avea o căciulă roşie de Moş Crăciun pe cap.

— Crezi că-i o petrecere a burlacilor? şopti Sophie.

— Poate-i doar o petrecere de Crăciun cu stripteuze, sugeră Lola.

— Dacă e şi Colin acolo, îl omor, mârâi Cassie.

Heather se ghemui în zăpadă.

— Te provoc să faci o fotografie, Cass.

Cassie se ridică şi-şi scoase telefonul din poşetă.

— Halal provocare!

Merse la geam şi-şi îndreptă spatele. O creangă trosni puternic în pădure şi Cassie îngheţă.

— Voi aţi făcut aşa?

Fetele clătinară din cap şi priviră în jur Pe trotuar nu era nimeni şi nimeni nu pândea printre maşini. Emily scrută uşa vecinilor, cu inima bătându-i nebuneşte. Ar fi putut să jure că văzuse pe cineva mişcându-se pe terasă. Dacă erau poliţişti?

— Ne urmăreşte cineva.

Cassie se întoarse la grup. Îi aruncă lui Emily o căutătură cruntă, de parcă ar fi fost vina ei.

Heather pufni.

— Nu-i nimeni. Ţi s-a făcut frică ţie.

— Bine, atunci fă tu fotografia, o îndemnă Cassie, întinzându-i telefonul.

Heather răsuci telefonul în palmă, apoi lăsă capul pe-o parte, de parcă ar fi tras cu urechea. Nu trosni nicio creangă uscată, dar pericolul se simţea în aer.

Sophie ridică ochii spre Emily.

— Ce-ar fi să facă Moş Crăciun fotografia?

Inima lui Emily o luă iar la goană.

— Ăăă… Bine.

Spiriduşii se întoarseră şi se uitară lung la ca.

— Bravo, Moşule, zise Cassie cu glas gros, neprietenos. Dă-i drumul!

Pe măsură ce Emily se apropia de fereastră, muzica se auzea tot mai tare. Din casă răsună un alt chiot, urmat de un răcnet: „Scoate-le pe toate!”

Emily ajunse la aproximativ un metru de fereastră. Se lăsă pe vine, cât mai aproape de pământ. Tufele ţepoase îi zgâriau pielea. Zăpada îi umezea genunchii blugilor. Când se uită în spate, mai că se aşteptă să vadă maşina lui Cassie demarând în trombă, spiriduşii râzând isteric, însă fetele erau tot acolo, ghemuite în spatele tufelor, urmărind-o.

Se ascunse în tufa înaltă, crescută chiar sub bovindou. O siluetă se mişcă exact deasupra ei şi Emily îngheţă, ţinându-şi respiraţia. Muzica se schimbă de la o piesă tehno rapidă la una cântată de alămuri, mai ales de corn. Răsună încă o tură de chiote şi Emily ridică nasul câţiva centimetri, până când reuşi să se uite în cameră. O sumedenie de femei se înghesuiau într-un spaţiu larg, plin de canapele tapiţate cu pânză înflorată, lămpi în stil Tiffany, decorate cu fire de plumb, şi rafturi încărcate cu păpuşi în stil vechi, îmbrăcate cu jupoane dantelate. Toată lumea bea cocktail roz şi se holba la dansatoarea care se căţărase pe căminul de cărămidă şi-şi unduia fesele.

Păi, oare de ce s-ar uita o gloată de *femei* la o stripteuză? Imposibil să fi fost *atâtea* lesbiene în West Rosewood. Privirea lui Emily se întoarse către silueta de pe cămin. Îşi muşcă tare limba ca să nu râdă. Nu era o femeie. Era un *bărbat*.

Îşi scosese toate hainele, păstrând doar căciuliţa roşie de Moş Crăciun pe cap şi chiloţii roşii. Femeile, care arătau toate ca nişte mămici de la suburbii care-şi duc toată ziua copiii sportivi la meciuri, strigau cu toatele *ooo*! şi *aaa*! şi mereu se găsea câte una care să vâre o bancnotă în chiloţii dansatorului.

Cu degete tremurânde, Emily ridică telefonul la fereastră şi apăsă butonul ca să facă poze. Brusc, uşa din faţă se deschise puţin, cu un scârţâit, şi

muzica năvăli afară din casă. O femeie păşi pe terasă şi se uită în jur.

— E cineva acolo?

Lui Emily i se făcu inima cât un purice, îşi vârî telefonul în buzunar şi o luă la fugă în curte.

— Hei! ţipă femeia, dar Emily nu se opri.

Spiriduşii se luară după ea şi se înghesuiră în maşina lui Cassie, chicotind isteric.

— Condu! strigă Emily, aruncând o privire spre femeia ajunsă la jumătatea aleii.

Maşina lui Cassie părăsi zona scrâşnind din cauciucuri. Doar când ajunseră pe Lancaster Avenue inima lui Emily se mai potoli. Ciudat, experienţa fusese palpitantă. Se simţea ca o infractoare.

— Ai făcut vreo poză, Moşule? o întrebă Heather.

Lola pufni.

— Fac pariu că nu.

Emily îi dădu telefonul lui Heather Aceasta se încruntă când derulă fotografiile.

— Dansatoarea era un *bărbat*?

Sophie îi smulse aparatul.

— Dumnezeule, n-am văzut ceva mai jalnic.

— Ştie cineva cine e? Lola se uită şi ea la poze. Fac pariu că nevastă-sa habar n-are ce face.

Cassie trase pe dreapta ca să vadă şi ea fotografiile, pe urmă se îndoi de râs.

— Eşti teribil, Moşule. Şi noi, care în toata vremea asta te-am crezut o turnătoare… Se pare că ne-am înşelat.

Sophie îşi trecu limba peste dinţi.

— Poate c-ar trebui să-i zicem şi de… ştii *tu*.

— Cred că se poate aranja. Cassie îşi mută privirea de la o fată la alta. E toată lumea de acord?

— Eu, da, spuse Heather, ridicând mâna.

— Şi eu, zise Sophie.

Lola ridică din umeri şi zise că da, era şi ca de acord.

Cassie întinse mâna către Emily.

— Felicitări, Moşule. Bine ai venit!

— Bine am venit în ce? întrebă Emily, deşi se temea că ştie exact la ce se refereau spiriduşii.

— O să vezi, o tachină Cassie, pornind maşina şi cotind la dreapta, la semafor.

Ceilalţi spiriduşi îi zâmbeau larg lui Emily, de parcă tocmai ar fi câştigat potul cel mare. Într-un fel, chiar îl câştigase.

Cu toate astea, o parte din ea se simţea mai josnică decât stripperul din poze. *Şi noi, care în toată vremea asta te-am crezut o turnătoare*… Se strâmbă la gândul că spiriduşii ar putea afla câtă dreptate avuseseră în legătură cu ea.

Poate că ar trebui să le spună adevărul, pur şi simplu. Dacă le-ar spune, spiriduşii n-ar mai vorbi cu ea niciodată. Dintr-odată, i se limpezi un gând: voia ca spiriduşii să-i mai vorbească. Voia să fie prietena lor – prietena lor adevărată. Timp de trei ani tânjise să facă parte dintr-o gaşcă, să aibă un grup de prietene în care să aibă încredere. Avea prietenele ei vechi, bineînţeles, dar nu se mai simţea cu ele ca înainte. Poate că spiriduşii erau năbădăioşi şi cam nebuni, dar erau amuzanţi şi loiali.

Emily îşi aruncă telefonul în poşetă. Las-o baltă cu salvatul bebeluşului Isus! Va trece de partea întunecată a lucrurilor.

11
ADEVĂRATUL SENS AL CRĂCIUNULUI

— Salutare, Moşule! se auzi vocea lui Cassie când Emily îşi schimba costumul de Moş Crăciun a doua zi. Vârî capul în căsuţa de turtă dulce. Vrei să mâncăm ceva împreună?

— Păi… da, sigur, răspunse Emily, aruncând cizmele urâte ale Moşului din picioare. Miroseau a chimicale de când fuseseră tratate împotriva ploşniţelor cu substanţa cu care fusese stropit absolut orice obiect din mall. Pe pereţi erau atârnate tot felul de anunţuri, cum ar fi: FĂRĂ PLOŞNIŢE! şi TRATAT CU SUBSTANŢE NEDĂUNĂTOARE MEDIULUI! Totuşi, deşi mallul fusese curăţat de ploşniţe – nu că ar fi fost vreuna, ca să fim sinceri –, coada la Moş Crăciun era mică astăzi. Pe promenadă se plimbase doar o mână de oameni, majoritatea lor scărpinându-se bănuitori în cap şi pe gât.

Emily ieşi din căsuţa de turtă dulce tocmai când doamna Meriwether încuia omul de zăpadă şi statuetele lui Rudolph, ca să nu fie furate. Cassie aştepta lângă portiţă; se schimbase într-o pereche de blugi negri, un tricou negru cu AC/DC, mai decolorat, şi încălţase o pereche de cizme roşii John Fluevogs, cu talpă groasă. Hainele făceau ca părul ei blond să pară şi mai deschis.

— Unde sunt celelalte? întrebă Emily, uitându-se în jur.

Cassie ridică din umeri.

— Bellissima îţi convine?

— Da, răspunse Emily, plăcut surprinsă că Emily voia să iasă cu ea.

Când ieşi pe poartă, aruncă o privire peste umăr. Din fericire, doamna Meriwether era încă ocupată cu Rudolph şi nu observă că Emily îşi pierde vremea alături de Cassie. Nu le putea spune, ei şi

mamei sale, că renunţa la a mai fi spioană. Spera ca, peste o săptămână, să le spună că nu fusese invitată să ia parte la niciuna dintre farsele lor. Ar fi părut că încercarea ei dăduse greş, nu că renunţase ea intenţionat.

În ce-l priveşte pe bebeluşul Isus care trebuia să plătească darurile de Crăciun, ei bine, găsise o soluţie şi pentru asta. Cu o zi înainte primise primul cec pentru munca ei de Moş Crăciun şi descoperise cu surprindere că Moşul era plătit cu cincisprezece dolari pe oră – mult mai mult decât ar fi putut ea să câştige la oricare altă slujbă. Dacă familia ei chiar suferea din cauza banilor Crăciunul ăsta, îi va da mamei câştigul ei, ca să cumpere cadouri.

Bellissima, un mic bistrou italian, era la capătul opus al coridorului. O muzică lentă, romantică – o schimbare bine-venită după atâtea colinde de Crăciun – se auzea din difuzoare, iar interiorul era decorat cu multe plăci de teracotă; pereţii de culoarea sânzienelor erau zgrunţuroşi, iar mesele erau acoperite cu feţe de masă în carouri albe şi negre. Spre deosebire de restul mallului, la barul Bellissima veniseră mulţi clienţi ocazionali şi regulaţi. Probabil că oamenii nu credeau că ploşniţele pot infesta şi restaurantele.

O chelneriţă minionă, cu părul strâns în coadă, le conduse pe fete la o masă dintr-un colţ şi le turnă apă minerală în pahare.

— Cred c-o să iau doar o salată, rosti Cassie, deschizând meniul mare, laminat.

— Şi eu, spuse Emily, deşi nu era genul de fată care să comande numai salată la restaurant.

Câteva momente consultară meniul, apoi Cassie îşi bătu cu degetul pe buze.

— Deşi *cannoli* arată şi ele excelent.

— Atunci, hai mai bine să comandăm *cannoli*, se entuziasmă Emily.

— *Uf*! M-am temut că eşti din alea obsedate de regim.

— Eu? Emily îşi reţinu râsul. În niciun caz!

Fetele comandară, iar chelneriţă dispăru repede. Emily aruncă o privire prin bistrou, recunoscând câţiva colegi de şcoală. Mason Byers şi Lanie Iler stăteau într-un separeu dintr-un colţ şi beau sirop italian. Kirsten Cullen şi familia ei mâncau din nişte boluri cu paste.

— Te-ai distrat bine aseară?

Cassie învârti gheaţa în pahar cu paiul.

— Excelent, recunoscu Emily. Pozele alea cu stripperul Moş Crăciun au fost nepreţuite.

— Absolut!

Cassie zâmbi larg.

— De când le cunoşti pe celelalte fete? o întrebă Emily. Sunteţi prietene de multă vreme?

Cassie întoarse ochii spre dreapta, gândindu-se.

— Ne-am cunoscut anul trecut – am fost spiriduşi în Ţara lui Moş Crăciun din mallul White Birch, pe care-l conducea pe-atunci tatăl lui Sophie, şi am hotărât să repetăm figura şi anul ăsta. E o glumă de-a noastră. Dar nu mergeam la aceeaşi şcoală. Eu frecventam Rosewood Day.

— Acolo merg şi eu, se repezi Emily s-o informeze.

Pe faţa lui Cassie apăru un zâmbet larg.

— Ştiu. Ai fost prietenă cu Alison DiLaurentis, nu-i aşa?

Emily îşi strânse buzele. Numai când auzea numele lui Ali îi şi bătea inima mai repede.

— Am făcut legătura între voi la petrecere, îi explică imediat Cassie. Îmi aduc aminte de tine. Am jucat hochei cu Ali în echipa de juniori de la Rosewood Day. Era foarte bună.

— Şi eu te ţin minte. Emily tot învârtea şerveţelul de pânză din poală. Ali credea că eşti formidabilă. Vorbea întruna despre tine.

Cassie îşi vârî limba între dinţi, părând puţin stânjenită.

— Ne-am distrat bine împreună. Ali era evident mai matură decât alţii de vârsta ei – toţi ziceau

asta. Nu ne venea să credem că e în clasa a şaptea. Îşi răsuci brăţara din piele groasă în jurul încheieturii. Am fost şocată când am auzit ce i-a făcut Ian. El era cu un an mai mare decât mine. Îl ştiam numai din vedere, dar părea aşa de amabil cu toată lumea! Nu era genul care să… ştii tu. Dar ce fel de monstru iese în oraş cu o fată dintr-a şaptea şi-o tratează ca pe-o tipă de liceu? E pur şi simplu… în neregulă.

— Ştiu.

Lui Emily i se umplură ochii de lacrimi. Ar fi vrut să dea vina pe aroma puternică de condimente italieneşti care plutea în aer, gâdilându-i nările, dar ştia că nu era adevărat.

— Vorbea despre tine, ştii? spuse Cassie.

Emily înălţă capul.

— Serios?

— Mda. Zicea că dintre toate prietenele ei te preferă pe tine. Era o legătură specială între voi două.

— Da, era, spuse Emily, simţind că i se încălzesc obrajii. Mi-e tare dor de ea.

— Şi mie. Cassie puse o mână peste a lui Emily. M-am schimbat foarte mult de când a dispărut Ali.

Din bucătărie se auzi un bâzâit. Femeile de la masa alăturată izbucniră în râs. Emily îşi şterse ochii cu un şerveţel şi se uită la părul blond al lui Cassie, la ochii bine conturaţi cu rimel, la găurile multe din urechile ei. Era posibil ca dispariţia lui Ali să o fi determinat pe Cassie să renunţe la imaginea ei de elevă perfectă şi să devină o fată rea?

Ideea o făcea pe Emily să se răzgândească în privinţa mai multor lucruri.

— N-am mai avut o altă prietenă ca Ali, recunoscu Emily. Deşi putea să fie şi rea uneori, aş fi făcut *orice* pentru ea.

Chelneriţă apăru cu două porţii de *cannoli*. Fetele se repeziră să le mănânce. Crema se scurse în farfurie când Emily tăie pastele cu furculiţa.

— Sunt al *naibii* de delicioase, şopti Cassie.

— Mult mai bune decât salata.

Cassie lăsă jos furculiţa, se aplecă în faţă, proptindu-se în coate, şi se uită la Emily cât se poate de serios.

— Ascultă-mă. Ne-am distrat de minune cu tine, Moş Crăciun. La început n-am fost sigure – ni s-a părut ciudat că doamna Meriwether a adus o fată să-l facă pe Moşul şi tot şuşotea în preajma ta, aşa că am fost convinse că e ceva putred la mijloc. Dar ne-ai dovedit că ne-am înşelat. Aşa că diseară vrem să te invităm la o distracţie cât se poate de specială.

Emily era cât pe ce să se înece cu mâncarea. Începu să-i bată inima cu putere. O voce firavă îi tot spunea în minte: *Doamne, să nu fie vorba de o farsă. Orice, dar nu asta.*

Cassie linse crema de pe lingură.

— Ai auzit un zvon că fură cineva podoabele de Crăciun de pe la casele oamenilor?

Lui Emily i se făcu inima cât un purice.

— Cred că da.

— Noi suntem alea. Cassie se bătu mândră in piept. Eu, Lola, Sophie şi Heather. Ne spunem Spiriduşii Veseli. Şi diseară o să facem cea mai mare farsă de până acum. Se mută mai în faţă pe scaun, apoi vorbi în şoaptă: o să furăm toate cadourile de sub bradul mare din Clubul Privat Rosewood. Şi toate podoabele. Momentul e perfect, pentru că mâine se ţine masa anuală, când toată lumea îşi deschide cadourile. O să fie ca în filmul *Cum a furat Grinch Crăciunul*. Să vedem dacă bogătanii ăia îngâmfaţi o să se mai adune în jurul unui brad sub care nu e nimic. Îşi dădu ochii peste cap. Am vrea să ne ajuţi.

Emily nu-şi ridică ochii din farfuria de *cannoli* mâncate pe jumătate.

— Nu mă prea împac cu furatul.

— A, dar nu furăm nimic. Cassie îşi flutură furculiţa în aer. Doar mutăm lucrurile pe terenurile

de tenis. Şi le pot duce înapoi a doua zi. Vrem doar să ne batem joc de ei. Să le stricăm perspectiva. Ca acum două săptămâni, când am furat un bebeluş Isus din scena cu Naşterea din faţa unei biserici. Am vrut ca oamenii să vadă leagănul gol din iesle şi să se *gândească* serios la unele lucruri – ce înseamnă sărbătorile, care e înţelesul simbolurilor. Făcu o mică pauză, apoi continuă: în plus, ne-am şi distrat ca lumea. Heather a trebuit să meargă în maşină cu bebeluşul Isus în braţe. Tot ţipa că îi aduce ghinion şi-o s-o pedepsească Dumnezeu.

Emily avu nevoie de toată puterea voinţei sale ca să nu-i spună că era vorba despre bebeluşul Isus al mamei ei. Pe de altă parte, rezulta că fetele nu-l spărseseră în bucăţi.

— Deci nu faceţi farsele astea doar ca să le stricaţi sărbătorile oamenilor? întrebă ea, timidă.

Cassie înghiţi şi ultima bucată de cannoli.

— Nu neapărat. Mai mult ca să atragem atenţia că au devenit comerciale. Toţi farsorii pricepuţi au un scop. Vreau să zic, nu suntem chiar nişte hoţomane. O atinse pe Emily pe mână. O să ne distrăm de minune, îţi promit. Gândeşte-te la asta ca la o cruciadă de Crăciun.

Lui Emily i se răsuceau bucăţile de *cannoli* în stomac. Se uită la promenada din mall, la bradul uriaş şi la nenumăratele magazine. Poate Cassie avea dreptate. Se gândi la copiii care stăteau la coadă în Ţara lui Moş Crăciun, cerând cu toţii mult prea multe cadouri, şi la părinţii care dădeau din cap încurajator. Şi mai erau şi poveştile alea de la ştiri, cu oamenii care se îmbrâncesc unii pe alţii ca să cumpere ultima jucărie la modă de la Target sau Walmart. La toate reclamele care te fac să te simţi groaznic dacă nu-i cumperi iubitei un inel de diamant, un Lexus sau o poşetă ultimul răcnet de Crăciun. La disperarea cu care mama ei voia să recupereze bebeluşul Isus: voia să-l vândă ca să cumpere cadouri şi să transforme şi Crăciunul ăsta în cel mai bun Crăciun de până acum. Chiar conta

asta atât de mult, când aveau ceea ce era mai important: o familie sănătoasă şi fericită, ai cărei membri îşi petreceau sărbătorile împreună?

Lăsă cu zgomot furculiţa pe farfurie.

— De acord, se hotărî ea. Mă bag şi eu. Hai s-o facem!

12
TOŢI LOCUITORII DIN WHOVILLE[7]

— Să mâncăm curcan la masa de Crăciun, ca de obicei, sau să încercăm altceva, de exemplu, friptură de vită? întrebă doamna Fields, punând lasagna cu lingura în farfuriile copiilor în seara aceea, la cină. Sau ce-aţi zice dacă am merge la restaurant în Ajunul Crăciunului? Ar fi ceva deosebit, nu-i aşa?

— Nu sunt sigur că ar trebui să cheltuim bani în restaurante extravagante, spuse domnul Fields, umplând paharele cu apă din frigider.

— Dar facem asta numai o dată pe an, îl întrerupse doamna Fields, scoţând bărbia înainte. Şi, oricum, cred că vom găsi o cale să ne permitem.

Ridică din sprâncene spre Emily, dar ea nu-şi luă ochii din farfuria goală. Peste o oră se întâlnea cu spiriduşii pentru farsa lor – dar nu ca turnătoare.

Doamna Fields rosti rugăciunea obişnuită şi toţi începură să mănânce.

— Va trebui să luăm cât de curând o hotărâre privind cina de Crăciun, spuse ea, punându-şi mazăre cu lingura pe farfurie şi reluând subiectul. Probabil că la toate restaurantele se fac rezervări cu foarte mult timp înainte.

— Eu votez pentru Ruth’s Chris Steakhouse, zise Jake şi luă o bucată de lasagna cu furculiţa.

— Of, e aşa de plictisitor acolo! Beth muşcă o bucată de corn. Hai să mergem undeva unde-i mai frumos. În oraş, de exemplu.

— Mie îmi convine Applebee’s, rosti Carolyn sfioasă – întotdeauna făcea pe fata cea rezonabilă.

Se certară tot restul mesei. Emily nu îndrăzni să scoată niciun cuvânt, simţindu-se ca un vulcan înăbuşit, gata să explodeze. Până la urmă, de

teamă să nu dea afară totul din ea dacă mai stătea un minut la masă, se ridică de pe scaun.

— Ăăă… trebuie să merg la bibliotecă. Am un munte de teme de făcut.

— Marţi seara, înainte de vacanţă? se miră Beth. Rosewood Day scoate untul din tine.

— Păi, e un test de ultimă clipă, se bâlbâi Emily, ducându-şi farfuria la chiuvetă.

Doamna Fields se ridică şi-o prinse de braţ.

— Nici nu te-ai atins de mâncare. O privea cu ochi mari şi îngrijoraţi. E totul în regulă?

Emily nu-şi ridică privirea de pe suportul ornamentat cu pui de găină, de lângă aragaz.

— N-am nimic, mormăi, punând farfuria pe chiuvetă. Ne vedem mai târziu.

Când merse în camera de zi, simţi privirea mamei în ceafă. *Nu te întoarce*, îşi ordonă în gând. În schimb, se obligă să se gândească la versurile cântecelor de Crăciun, deşi singurul care îi venea în minte era „Eşti rău, domnule Grinch”. De-abia când ajunse la scări se uită peste umăr. Mama ei se întorsese deja cu spatele, de parcă n-ar fi avut nicio bănuială.

— Să nu ne bagi în şanţ! ţipă Heather când Cassie viră pe o stradă întunecată şi izolată, paralelă cu Clubul Privat Rosewood. Maşina se lăsă pe-o parte, evident dezechilibrată, iar Emily, Sophie şi Lola, care stăteau pe bancheta din spate, se lipiră toate de portieră.

— Ştiu ce fac.

Cassie scoase maşina din viteză şi opri motorul. Când se stinseră farurile, se făcu întuneric beznă peste tot. O lumină slabă cădea pe terenul de golf, dar în afară de ea, Emily nu vedea nici măcar la jumătate de metru în faţă.

Cassie scotoci în locul din faţa scaunului, scoase o lanternă şi o aprinse. Fetele îşi mijiră ochii din cauza razei puternice.

— În regulă, neastâmpăratelor. Suntem gata?

— Absolut, şopti Lola, trăgându-şi o căciulă neagră de schi peste cap.

O urmară şi celelalte fete, inclusiv Emily. Pe urmă urcară pe deal. Emily îşi simţea fiecare nerv încordat. Avea un gust amar în gură, iar maţele îi chiorăiau din cauză că la cină nu luase decât câteva înghiţituri de lasagna. Fusese nevoită să-şi ascundă mâinile sub fund tot drumul, ca să nu vadă spiriduşii cât de tare îi tremurau.

Lanterna lui Cassie arunca dungi de lumină în zigzag pe terenul de golf. Fetele năvăliră pe zona verde, ocolind uriaşul iaz artificial şi câteva curse în nisip, în formă de amibă. La fiecare câţiva paşi, Emily se uita înapoi, convinsă că le urmăreşte cineva. În depărtare se desluşeau dealurile rotunde, siluete negre pe cerul violet. Nu se vedea nici picior de om.

La orizont sclipeau luminile din club. Emily se îngrozi când cuprinse cu privirea ferestrele lunguieţe şi faţada de piatră. Acela era locul unde Mona Vanderwaal dăduse o petrecere pentru Hanna după accidentul ei de maşină – cel provocat de *Mona*. Şi tocmai la petrecerea aceea Hanna îşi dăduse seama că Mona era A. – şi că Mona voia să le omoare.

Fetele se învârtiră în jurul clubului până găsiră o intrare prin spate în bucătărie.

— *Voilà*, şopti Lola, scoţând o cheie de pe un inel cu Philadelphia Eagles, de care făcuse rost în acea zi, de la o prietenă care lucra la bucătărie.

Cheia se răsuci în broască şi uşa se deschise scârţâind. Emily se pregăti să sune alarma, dar nu auzi nimic.

Aprinseră lumina în bucătărie şi Emily îşi acoperi ochii. Oalele şi tigăile erau aşezate frumos la locul lor, tejgheaua de inox lucea, iar deasupra chiuvetei atârna anemic robinetul lung.

— Haideţi, şuieră Cassie, îndreptându-se în vârful picioarelor către o uşă batantă aflată în dreapta.

O împinse cu umărul şi ajunseră în sala de mese în care Emily mâncase de nenumărate ori cu familia lui Ali şi a lui Spencer. În încăpere se aflau aproximativ treizeci de mese rotunde şi scaune de lemn grele. Pe jos era un covor oriental, iar un bar de stejar acoperea întregul perete din spate. În colţ se înălţa un brad imens, cu beculeţele încă arzând, iar sub el se aflau o grămadă de cadouri împachetate.

Spiriduşii se apucară imediat de treabă, smulgând globurile de sticlă şi ghirlandele de popcorn şi punându-le pe toate în nişte cutii aduse de Cassie din bucătărie. Emily o ajută pe Lola să încarce cadourile într-o roabă lăsată de prietena ei chiar în faţa uşii, ca să le fie la îndemână, citind câte-o etichetă care ieşea de sub panglici. Găsi o cutie pentru familia Hastings. Una era pentru familia Kahn şi părinţii lui James Freed. Îi atrase atenţia a patra etichetă şi aproape că i se tăie respiraţia. FAMILIA DILAURENTIS, scria pe ea. Emily auzise că familia lui Ali se mută înapoi în zonă; fusese chiar la audierea pentru trimiterea în judecată a lui Ian. Se întorsese deja?

În scurt timp, Emily şi Lola duceau o roabă plină pe terenurile de tenis de pe deal.

— Nu-i aşa că-i nemaipomenit, Moşule? chicoti Lola.

— Absolut, răspunse Emily, deşi se simţea de parcă avea să-i explodeze o bombă în piept.

Întunericul îi juca feste. I se păru că vede o tufă ţopăind spre stânga. Vântul şuiera ca un chicotit piţigăiat.

Trântiră cadourile jos, lângă plasă, şi împinseră nepricepute roaba înapoi spre club. Emily, Cassie şi Heather smulgeau agitate decorurile din brad. Apucau glob după glob, împreună cu steluţe argintii şi aurii. Emily încercă să le împacheteze cu grijă în şerveţele, dar celelalte le aruncau grăbite în roabă. Apoi fetele traseră în jos toate ghirlandele, coroniţele şi beteala cu vâsc din încăpere,

îndesându-le şi pe ele în roabă. Înainte de a duce ultima încărcătură, Cassie le puse pe fete să stea la un loc în faţa bradului rămas fără podoabe, ca să le facă o fotografie.

— Spuneţi „Ptiu! Astea-s mofturi!”[8], exclamă ea, setând camera digitală să se declanşeze automat şi sărind şi ea lângă ele.

Făcu poze cu telefoanele tuturor fetelor, inclusiv cu al lui Emily. După aceea, se îndepărtară toate de brad şi-şi admirară munca.

— E *formidabil*, murmură Cassie.

Emily nu era convinsă că efectul era formidabil, dar fără îndoială că era şocant. Pomul arăta pipernicit fără podoabe. Câteva ace se scuturaseră, iar în praful de pe jos rămăseseră urmele cadourilor. Fără ghirlande festive, lumânări şi beteală, sala de mese arăta neîngrijită şi tristă, exact ca locuinţele din Whoville după ce Grinch le furase podoabele. Ce vor face proprietarii clubului când vor găsi locul aşa a doua zi, dimineaţă? Vor cânta liniştiţi în jurul bradului, ca locuitorii din Whoville? Da, *sigur*… Ăsta era Clubul Privat Rosewood.

Deschiseră uşa pentru ultima oară şi împinseră roaba în frigul de-afară. Era plină ochi de data asta şi trebuiră s-o împingă toate cinci în sus, pe deal. Fiecare scârţâit al roabei şi fiecare chicotit al spiriduşilor sporeau încordarea lui Emily. Mai aveau foarte puţin. Nu voia să le audă cineva.

Ajunseră la terenurile de tenis, aruncară şi restul cadourilor şi abandonară roaba, fără să se petreacă vreun incident. Spiriduşii porniră apoi pe terenul de golf de pe deal, spre maşină. Atunci avu Emily revelaţia: reuşiseră. Fugeau spre *libertate*.

Când fugi după fete, i se luă o greutate de pe inimă. Nu se mai simţise niciodată atât de exaltată. O prinse de mână pe Cassie şi scoase un chiot de emoţie, iar Cassie chiui şi ea.

— Trăiască Spiriduşii Veseli! exclamă Heather.

Când porniră reflectoarele, Emily crezu că se aprinsese automat după un cronometru şi continuă să fugă. Dar atunci, în vântul rece al nopţii, se auzi un megafon.

— La pământ! V-am văzut, fetelor! A venit poliţia! Maşina voastră e deja înconjurată! Nu aveţi unde să fugiţi!

Emily îngheţă. Dintr-odată, lumini albastre şi roşii pâlpâiră pe pantele dealurilor. I se făcu inima cât un purice.

— Nu, murmură ea.

— La pământ, am zis! se auzi o altă voce.

Ambele glasuri erau cunoscute. Emily se întoarse spre ele. Două siluete în haine de iarnă stăteau lângă terenurile de tenis, pironindu-le cu privirea pe Emily, Cassie şi celelalte fete. Una dintre ele era înaltă, cu păr încărunţit. Cealaltă purta o scurtă de postav, cu litera R – simbolul echipei sportive – imprimată pe piept. Deşi nu vedea scurta şi din spate, intui că pe ea scria ROSEWOOD SWIMMING cu litere mari, albastre; era scurta veche a lui Jake, de pe vremea când făcuse parte din echipa principală de înotători de la Rosewood; acum o îmbrăca orice membru al familiei Fields când avea treabă pe-afară – să cureţe zăpada, să sape pământul sau să urce şi să coboare dealul când urmărea vandali.

Emily rămase cu gura căscată. Prima siluetă era a doamnei Meriwether. Cealaltă era mama ei.

13
O CÂRTIŢĂ PRINTRE NOI

— La pământ! răcni doamna Fields încă o dată, prin megafon.

Încet-încet, spiriduşii se lăsară în genunchi şi ridicară mâinile. Emily le urmă exemplul. Doamna Meriwether şi mama ei se năpustiră pe pantă ca nişte agenţi FBI în razie după droguri şi le încercuiră.

Doamna Fields o apucă pe Cassie de braţ şi o ridică în picioare.

— Te crezi tare deşteaptă, şuieră ea cu o voce aspră pe care Emily nu i-o mai auzise până atunci. S-a terminat cu farsele!

—Am înregistrat totul. Apoi, doamna Meriwether ridică un aparat foto digital. Jumătate de oră de film cu voi distrugând pomul de Crăciun şi furând toate cadourile. Nu ştiţi că unele din ele sunt pentru copii? Ar trebui să vă fie ruşine!

— N-am *aruncat* cadourile, se răţoi Cassie, zbătându-se. Sunt pe terenurile de tenis! Nu vedeţi? Proprietarii clubului pot să le pună la loc mâine.

— Aţi vandalizat o proprietate particulară. Doamna Fields o ţinea zdravăn de braţ pe Cassie. E foarte trist dacă nu vă daţi seama că aţi făcut un lucru foarte urât.

Un bărbat în uniforma poliţiei din West Rosewood venea în fugă pe deal din direcţia opusă, luminându-şi drumul cu lanterna şi ţinând o staţie care păcănea. Emily îl privi lung. Era agentul O'Neal, acelaşi bărbat care-şi adusese fiica în Ţara lui Moş Crăciun de două ori, promiţându-i orice cadou care-i venea fetei în minte.

— Astea sunt fetele care-au provocat atâtea necazuri?

O'Neal fugi la doamna Fields, o luă pe Cassie şi-i duse mâna la spate. Fata scoase un scâncet, apoi tăcu.

— Da, începu să vorbească doamna Meriwether. Au spart clubul privat. Tot ele au vandalizat şi celelalte proprietăţi. Biserica Semnul Porumbiţei. Gazonul din faţa caselor. Provoacă dezastre de câteva săptămâni bune.

Poliţistul îi studie pe spiriduşi din cap până-n picioare şi clătină din cap.

— Haideţi, fetelor, le spuse, adunându-le şi îndreptându-le spre SUV-uri.

Spiriduşii porniră cu paşi greoi şi capetele plecate, fără o vorbă. Emily plecă după ele, neîndrăznind să se uite la mama ei.

Doamna Fields o apucă de mânecă.

— Ce faci, Emily? Tu poţi să vii cu noi acasă.

Emily făcu o grimasă. Spiriduşii se răsuciră brusc şi se uitară fix la Emily şi apoi la mama ei.

— Staţi aşa! De unde ştiţi cum o cheamă? întrebă Heather.

— Ea de ce poate să plece acasă? interveni şi Sophie.

— A furat împreună cu noi, izbucni Lola.

Doamna Meriwether îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Mama lui Emily zâmbi cu îngâmfare. Emily văzu pe faţa fiecărei fete că, treptat, îşi dă seama de adevăr.

— Dumnezeule! murmură Sophie.

— V-am zis eu! ţipă Lola. Arătă cu degetul spre Emily. V-am zis că-i o turnătoare. Mi-am dat seama din prima zi când a venit s-o facă pe Moş Crăciun! Dar nu m-aţi ascultat!

Heather scuipă în direcţia lui Emily, alegându-se cu o lovitură peste mână de la unul dintre poliţişti. Cassie îi aruncă lui Emily o căutătură cruntă, cu ochi aprinşi.

— E-adevărat? o întrebă cu voce slabă, dezamăgită. Ne-ai întins o cursă?

Emily scutură din cap disperată.

— Nu am spus nimănui nicio vorbă despre farsa asta. Jur! Se răsuci spre mama ei, care stătea acum proptită de furgoneta Volvo, cu braţele încrucişate la piept. De unde-ai ştiut că o să fim aici?

— Ţi-am urmărit iPhone-ul. Doamna Fields părea mândră de sine. Aşa ne-a sugerat agentul O'Neal. Am bănuit că se va întâmpla ceva în seara asta, aşa că i-am chemat pe Judith şi pe el şi te-am urmărit.

Emily se gândi la telefonul ascuns în poşetă.

— M-ai spionat… le-ai spionat pe ele? întrebă cu glas tare.

— Cărai ăla cu tine ca să ne spionezi? ţipă Cassie.

— N-a fost aşa! se tângui Emily. Adică, da, mi-au dat iPhone-ul, dar nu l-am folosit niciodată împotriva voastră! Jur! Doar mă cunoşti, Cassie! De ce aş face aşa ceva?

Cassie o privi neîncrezătoare.

— Ca să fiu sinceră, Moşule, nu sunt deloc sigură că te cunosc.

— Cassie… Lui Emily începură să-i curgă lacrimi pe obraji. Îmi pare rău.

— Of, Emily, de ce-ţi pasă ce cred despre tine fetele astea puse pe rele? Doamna Fields deschise portiera maşinii. Merită o pedeapsă aspră, iar tu ne-ai ajutat să le prindem asupra faptului. Cine ştie, poate că-mi voi recupera bebeluşul Isus.

Emily avu brusc impresia că va exploda.

— Oare chiar îţi pasă de bebeluşul Isus? ţipă ea la mama ei. O să-l vinzi ca să cumperi nişte cadouri prosteşti pentru toată lumea, de care anul viitor nici n-o să ne mai aducem aminte! De ce vrei aşa de mult să faci din Sărbători o chestie perfectă? De ce nu ţi-e destul ce-avem acum?

Cuvintele îi ieşiseră din gură fără să le gândească. Doamna Fields se crispă şi pe faţă i se întipări o expresie rănită. Fără o vorbă, ocoli maşina până la scaunul şoferului, urcă în ea şi trânti portiera.

Poliţistul îi împinse pe spiriduşi în maşina de poliţie, unul câte unul. Chiar înainte să urce în maşină, Cassie se întoarse încă o dată şi o săgetă pe Emily cu privirea.

— Ali te-ar urî pentru asta, să ştii.

Emily scânci abia auzit. O'Neal trânti portiera maşinii de poliţie. Motorul hârâi şi maşina demară, cu sirenele urlând. Emily nu se mişcă din locul în care stătea pe terenul de golf până când nu mai văzu şi nu mai auzi sirenele. Abia atunci o izbi realitatea: era din nou singură. Nu avea pe nimeni.

14
MOŞ CRĂCIUN ÎN MISIUNE DE SALVARE

Mai târziu, în aceeaşi seară, Emily se furişă afară din casă pe uşa din faţă, o încuie şi împinse Volvo-ul pe alee, ca să nu audă părinţii ei când porneşte motorul. Nu avea voie să iasă aşa de târziu, dar nu mai putea sta în pat nicio secundă, ascultând sforăitul lui Carolyn şi văzând întruna în gând expresia rănită a lui Cassie.

Începuse o ninsoare blândă şi străzile, acoperişurile şi crengile copacilor erau albe. Emily trecu pe lângă liceul Rosewood Day, luminat pe toată întinderea lui de piatră, apoi coti pe strada lui Ali. În seara asta însă nu avea chef să se oprească la casa ei. Îi era prea ruşine de ceea ce făcuse. Era ca şi cum ar fi trebuit să-i dea socoteală lui Ali, ca şi cum Ali o privea de dincolo de mormânt.

Nu-i ieşeau din minte cuvintele lui Cassie. *Ali te-ar urî pentru asta, să ştii.* Era perfect adevărat: Ali poate le-ar fi tachinat pe cele patru fete, poate că s-ar fi îndepărtat de ele la sfârşitul clasei a şaptea, dar nu le-ar fi trădat niciodată cu voia ei. Cele cinci aveau un pact pe care-l respectau întotdeauna, acoperindu-se una pe alta când dădeau de necaz. Acesta era motivul pentru care Emily, Aria, Spencer şi Hanna îi spuseseră mamei lui Ali tot felul de minciuni despre locul unde se putea afla Ali în dimineaţa următoare dispariţiei ei. Se gândiseră că aşa ar fi vrut Ali. Nici în vis nu s-ar fi gandit că murise.

Emily o luă pe şoseaua ocolitoare şi urmă indicatoarele spre West Rosewood. Ce fel de persoană devenise acum? Ştiuse oare, în adâncul sufletului, că mama şi doamna Meriwether o urmăresc? Le condusese intenţionat la spiriduşi? Ar fi trebuit să-i spună lui Cassie şi celorlalte exact ce o pusese mama ei să facă. Chiar dacă asta ar fi însemnat să nu participe la farsă, chiar dacă ar fi

însemnat să nu o mai primească în gaşca lor, până la urmă s-ar fi descurcat ea cumva. dar, aşa cum stăteau lucrurile acum, era doar o complotistă. O trădătoare. O turnătoare.

Indicatorul verde pentru ieşirea spre West Rosewood lucea în depărtare. Emily ajunse la indicatorul care pâlpâia arătând direcţia şi viră pe drumul secundar. În curând, trăgea pe dreapta în faţa secţiei de poliţie din Rosewood West, pe care o căutase pe Google înainte de a pleca de acasă. Era în clădirea unei foste ferme. Văzu mai multe maşini în parcare şi o singură lumină la una dintre ferestrele de la parter.

Spiriduşii fuseseră închişi în celule. Of, dacă ar fi putut să facă Emily ceva, dacă ar fi găsit o cale să le scoată de-acolo! Dar cum? Să pretindă că ea era creierul întregii operaţiuni? Să spună că ea a spart clubul şi a furat singură cadourile? Mama ei şi doamna Meriwether filmaseră totul. Spiriduşii erau clar vinovaţi.

Îşi scoase telefonul şi se uită la fotografia cu ea şi cu spiriduşii adunaţi sub bradul vandalizat din club. Cassie se agăţase de braţul lui Emily, ca şi când ar fi fost cele mai bune prietene. Derulă fotografiile pe care le făcuse fetelor în săptămâna aceea. Lola şi Emily prefăcându-se că se duelează cu două bastoane de zahăr lungi, în Ţara lui Moş Crăciun, în după-masa aceleiaşi zile. Cassie şi Emily trândăvind în pauză, în căsuţa de turtă dulce. Instantaneul cu fetele în maşină, după ce-l spionaseră pe stripperul Moş Crăciun. Apoi pozele cu stripperul fluturând un tricou în aer, în timp ce mămicile casnice îi vârau bancnote în chiloţi.

Te-am crezut o turnătoare, îi spusese Cassie într-o seară. *Se pare că ne-am înşelat*.

Se deschise uşa secţiei şi Emily se făcu mică în scaunul şoferului. Un poliţist în uniformă ieşi agale, îşi aprinse o ţigară şi se propti de zidul de cărămidă. Când îşi schimbă poziţia şi Emily îl văzu din profil, îşi dădu seama că era agentul

O’Neal. Poliţistul închise ochii şi trase îndelung din ţigară, părând absolut mulţumit, poate chiar mândru. Probabil că prinderea Spiriduşilor Veseli era o acţiune demnă de laudă. Poate chiar avea să primească o primă pentru asta – poate că *astfel* urma să plătească lista interminabilă de cadouri înşirate de fata lui. Cum altfel să achite atâtea jucării dintr-un salariu de poliţist?

I se aprinse un beculeţ. Studie un minut în plus figura celui care fuma. Avea ceva familiar – forma umerilor laţi, bărbia ieşită în afară. Emily era convinsă că sub uniformă ascundea un abdomen plat şi un piept solid, bine evidenţiat.

Scotoci iar după telefon şi afişă pozele cu stripperul Moş Crăciun. Se uită încă o dată la O’Neal, cercetându-l atentă, cu ochii mijiţi, îşi plimbă privirea de la fotografie la poliţist până când fu absolut sigură de ceea ce vede.

— Dumnezeule, şopti, lăsând telefonul în poală şi începând să râdă. Stripperul Moş Crăciun era nimeni altul decât… *agentul O’Neal*.

15
MIRACOL DE CRĂCIUN

Emily sări din maşină şi se-ndreptă cu paşi mari spre agentul O’Neal.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră!

O’Neal îşi miji ochii.

— Cine-i acolo?

Emily se opri lângă el, pe aleea cu dale. Fulgii cădeau legănându-se în jurul lor. O scrumieră plină cu mucuri de ţigară era în stânga. Exact deasupra ei, scrumul fierbinte al ţigării lui O’Neal.

— Am fost la clubul privat.

— A, da! Ofiţerul zâmbi larg. Tu eşti fata care ne-a dus la ele. Bună treabă – nici n-au ştiut ce le-a lovit.

— Ca să fiu sinceră, n-am ajutat la arestarea lor. În realitate, cred că ar trebui să-i eliberaţi pe spiriduşi.

O'Neal o privi cu o expresie tâmpă.

— Poftim?

— M-aţi auzit. Daţi-le drumul. Şi-au învăţat lecţia.

Poliţistul se îndreptă de spate şi izbucni în râs.

— Bună glumă, domnişoară Fields. Dar am început deja să întocmim actele. Sunt majore, să ştii. Ar putea ajunge la închisoare. Sau cel puţin ar primi ore multe de muncă în folosul comunităţii.

— N-au făcut nimic rău, spuse Emily. Ei, să zicem că n-ar fi trebuit să spargă clubul şi să distrugă proprietăţi private. Dar nu încercau decât să transmită un mesaj. Nu voiau să facă rău nimănui.

O'Neal îşi încrucişă braţele la piept şi o studie. Câţiva fulgi îi căzură pe vârful nasului, dar el nu se şterse.

— Nu înţeleg de ce îţi pasă *ţie* de asta, îi spuse el lui Emily. Au furat şi de la familia ta. Au mărturisit totul.

Apoi se răsuci pe călcâie şi porni înapoi spre secţie.

— Aşteptaţi! ţipă Emily, scoţându-şi telefonul. Trebuie să vedeţi ceva.

Îi apăsă telefonul în palmă. Când văzu fotografia, îi pieri culoarea din obraji.

— De unde naiba ai poza asta?

— Mai contează? Emily îi smulse telefonul, ca să nu apuce s-o şteargă. Dar nu cred că doriţi să devină publică.

O'Neal făcu nişte ochi cât cepele. Păru să bată puţin în retragere.

— N-ai face asta.

— Credeţi-mă, nici nu vreau s-o fac. Emily făcu un pas mai aproape de el.

După expresia lui înspăimântată, ştiu că-l avea la mână.

— Ce vrei să fac? o întrebă poliţistul, cu glas înfrânt.

— Ştergeţi mărturia spiriduşilor din dosar, răspunse Emily, gândind repede. Certaţi-le aspru pe fete că au spart clubul privat, obligaţi-le să se întoarcă acolo şi să pună toate lucrurile la locul lor, dar spuneţi că nu aveţi dovezi pentru celelalte farse şi că nu le puteţi acuza. Eliberaţi-le!

Lui O'Neal îi tremurau nările.

— Adică vrei să mint?

— Nu… Doar să uitaţi anumite lucruri. Obligaţi-i pe spiriduşi să ducă înapoi tot ce au furat – asta ar trebui să-i calmeze pe păgubaşi, nu? Puneţi capăt întregii poveşti. Ah, şi nici nu e nevoie să-i spuneţi mamei că am fost aici. Altfel…

Emily flutură telefonul în aer, cu fotografia lui O'Neal în costum de Moş Stripper încă afişată pe ecran.

Poliţistul privi în gol spre parcare, muşcându-se de obraz. Lui Emily, inima îi bătea să-i spargă pieptul, întrebându-se în ce se vârâse. Şantaja un poliţist. Aruncă o privire în parcare, convinsă brusc că o urmăreşte cineva. O umbră fâlfâi în spatele unei maşini de poliţie. Un oftat se auzi vag dinspre şirul de pubele.

— Bine. O'Neal ridică braţele în sus. Cred că pot proceda aşa. Îşi flutură ameninţător degetul în faţa lui Emily. Dar dacă mai dispare ceva din Rosewood – orice lucru, fie el şi un beculeţ dintr-o ghirlandă de la vreo uşă – la tine vin şi te iau la întrebări, ai înţeles? *Pe lângă asta*, îi spun totul mamei tale.

— Am înţeles, rosti Emily.

Fata întinse mâna, iar poliţistul i-o strânse. Chiar înainte ca el să intre în secţie, Emily strigă:

— Mai e ceva. Nu le spuneţi spiriduşilor că am negociat eliberarea lor.

O'Neal ridică din sprânceană.

— Nu vrei să-ţi mulţumească? Sunt fete bogate. Probabil că ar putea să-ţi cumpere un cadou

superb.

Emily privi lung la stratul subţire de zăpadă care acum acoperea parcarea. Un cadou superb nu era acelaşi lucru cu a face parte din gaşca spiriduşilor… şi ea nu va mai fi niciodată bine-venită în grupul lor. În ochii lor, va fi întotdeauna o trădătoare, fata pe care nu voiau s-o cunoască. Avea ocazia să le ofere un cadou anonim de Crăciun – felul ei de a se revanşa pentru ceea ce le făcuse. Scutură din cap.

O'Neal intră în secţie. Ea rămase la geam şi-l urmări cum traversează coridorul, scoate nişte hârtii din sertar, le rupe şi le trece prin tocătorul mare din colţul biroului. După ce le distruse, merse agale către o celulă şi bătu în bare. Apărură patru siluete. Cassie, Lola, Heather şi Sophie, îmbrăcate tot cu scurtele groase pe care le purtaseră la club. Părul le era încâlcit şi aveau ochii şi nasul roşii, de parcă ar fi plâns.

Zăpada se lăsa fină pe genele lui Emily, dar ea nu clipi. Nu voia să rateze niciun moment. O'Neal le spuse ceva fetelor, apoi scotoci în buzunar după un set de chei. Fetele îl priviră sceptice, apoi faţa li se lumină într-un zâmbet larg.

Pentru prima dată însă, zâmbetele lor nu erau deloc strâmbe, îngâmfate sau răutăcioase. Erau pur şi simplu zâmbete de recunoştinţă. De uşurare.

Emily se retrase de la geam, simţind că în lume lucrurile se îndreptaseră iar. Se urcă fără zgomot în maşină, porni motorul şi ieşi din parcare. Când O'Neal îi escortă pe spiriduşi la o maşină de poliţie, Emily plecase de mult – Cassie, Lola, Heather şi Sophie nu aveau să ştie niciodată cine le eliberase. Zâmbetele lor de recunoştinţă o răsplătiseră suficient pe Emily.

16
PACEA A COBORÂT PESTE LUMEA ÎNTREAGĂ

În după-amiaza următoare, Emily era în bucătărie, întinzând o foaie lungă de aluat, ca să facă fursecuri. Era tradiţia ei preferată de Crăciun, mai ales pentru că îi plăcea să lingă zahărul de pe telul mixerului. De-abia acum avea ocazia să se ocupe cu asta – fusese prea ocupată s-o facă pe Moş Crăciun. Doamna Meriwether sunase de dimineaţă să anunţe că Emily nu mai trebuia să se prezinte la datorie în Ţara lui Moş Crăciun – îi găsise un înlocuitor potrivit şi, mulţumindu-i, o lăsa liberă.

Emily constată cu surprindere că era dezamăgită că nu se întorcea acolo. Până la urmă, îi plăcuse să fie Moş Crăciun.

În spatele ei tuşi cineva. Mama ei se ivi în prag, cu mâinile în şolduri. Se uită la tăvile goale, pregătite de Emily lângă cuptor.

— Vrei să mă ajuţi? o întrebă Emily, evitând s-o privească în ochi.

Nu-şi prea vorbiseră de când Emily se răstise la ea de faţă cu toată lumea, cu o seară înainte. Emily presupunea că ar trebui să-şi ceară scuze, dar nu prea ştia ce să spună. Rostise fiecare cuvânt din convingere. De ce să retracteze?

Doamna Fields nu-i răspunse. Se aşeză ţeapănă pe un scaun de bucătărie şi-şi făcu de lucru examinând cu o privire gravă un fir ieşit din suportul textil de pe masă, imprimat cu un pui împodobit cu o ghirlandă de ilice. Emily desfăşură aluatul, tot mai stânjenită.

În cele din urmă, mama ei oftă.

— Ai avut dreptate, să ştii.

Emily ridică brusc capul.

— Poftim?

— Ce mi-ai spus azi-noapte despre bebeluşul Isus. Mama ei îşi rodea unghia degetului mare. Poate că am scăpat într-adevăr din vedere anumite lucruri. Poate că a fost o prostie să vreau înapoi bebeluşul Isus, numai ca să-l vând şi să cumpăr

cadouri. Doar că… Am vrut ca anul ăsta Crăciunul să fie mai deosebit decât altele. Din cauză că am trecut cu toţii prin atâtea. Din cauză că tu ai trecut prin atâtea cu fata aia, A. Şi pentru Alison.

Când înălţă capul, avea ochii umezi şi o făcu şi pe Emily să lăcrimeze.

— Ştiu cât de mult a însemnat ea pentru tine, continuă doamna Fields cu glas sugrumat. Ştiu ce greu ţi-a fost să accepţi că a fost… Lăsă fraza neterminată, neîndrăznind să pronunţe cuvântul „ucisă". Iar gândul că am cunoscut-o, că a fost aşa de apropiată de voi, toate… N-am suportat ideea că aţi fi putut fi voi în locul ei. Tatăl tău şi cu mine suntem foarte recunoscători că eşti aici. Am vrut doar să mă asigur că ştii asta.

Emily plecă de lângă blat, se aşeză pe un scaun aflat alături de mama sa şi-şi puse uşor mâna pe încheietura ei.

— Nu am nevoie de un munte de cadouri ca să înţeleg asta, îi spuse ea cu blândeţe. Nu trebuie decât să mi-o *spuneţi*.

— Ştiu.

Doamna Fields îşi lăsă capul pe umărul fiicei sale. Emily închise ochii şi se gândi că uciderea lui Ali trebuie să-i fi afectat pe toţi părinţii din Rosewood. Pe de-o parte, trebuie să fi fost o experienţă îngrozitoare pentru ei. Pe de alta, poate că moartea lui Ali îi apropia mai mult pe părinţi şi copii unii de alţii. Poate îi ajuta pe cei rămaşi în viaţă.

— Îmi pare rău că ai intrat în povestea aia încurcată cu Moş Crăciun, murmură doamna Fields. N-ar fi trebuit să te pun în situaţia asta.

— Ca să fiu sinceră, mie îmi pare bine, şopti Emily, simţindu-se brusc extenuată. A fost distractiv, într-un fel. Şi, chiar dacă nu mă crezi, să ştii că fetele *erau* drăguţe.

Se întrebă ce făceau spiriduşii acum – doamna Meriwether spusese că mai găsise şi alţi spiriduşi pentru Ţara lui Moş Crăciun. Oare în clipa asta

trândăveau pe la casele lor? Încercau să se apropie de familiile lor distante şi dezbinate? Dintr-odată, Emily simţi că-i pare puţin rău pentru ei toţi. Aveau griji mai grele ca viaţa. Sophie urma să fie exmatriculată de la Yale. Fratele Lolei era dependent. Încă aveau de găsit soluţii la toate problemele astea.

Mama ei îşi şterse lacrimile cu un şerveţel, se ridică şi ieşi din bucătărie târşâindu-şi picioarele, cu capul plecat, cum făcea întotdeauna când se emoţiona prea mult. Emily se întoarse la fursecurile ei, simţindu-se mult mai bine. Peste câteva minute, când se auzi soneria, se şterse pe mâini cu prosopul de vase şi traversă camera de zi cu paşi mărunţi, mergând să deschidă. Patru siluete întunecate se foiau în lumina care cădea dintr-o parte. Emily trase adânc aer în piept – erau spiriduşii.

Înăbuşindu-şi emoţia, deschise uşa, trezind la viaţă clopoţeii ataşaţi de buton. De pe terasă, cele patru fete o priveau fix. Niciuna nu zâmbea. Inima lui Emily începu să bată nebuneşte.

— Ştim ce-ai făcut, spuse Cassie, pe un ton lipsit de inflexiuni.

Lui Emily i se uscă gâtul.

— *Ştiu* că ştiţi, vorbi ea. Dar nu a fost cum credeţi voi. Nu eu v-am întins capcana. Jur!

Cele patru fete continuau s-o săgeteze cu privirile lor. Emily era sigură că-şi auzea inima cum galopa. Era pe cale să se scuze din nou, dar atunci Cassie izbucni în râs, sări la ea şi o luă în braţe. Heather o cuprinse şi ea cu braţele, iar Lola şi Sophie li se alăturară. Emily rămase ţeapănă în prima clipă, apoi vru să se retragă.

— Ştim că tu ne-ai eliberat, spuse Cassie. Te-am văzut pe geam când vorbeai cu O'Neal. Dar cum ai reuşit?

Emily se dădu înapoi şi clipi des. Halal salvator anonim…

— O'Neal e stripperul pe care l-am văzut pe geam în seara aia, zise ea, cu glas tremurat. Am poze cu el.

Fetele schimbară priviri între ele, apoi bătură toate palma cu Emily.

— Eşti un dur, Moşule, zise Heather. O'Neal nici măcar nu ne-a amendat. Singurul lucru pe care a trebuit să-l facem a fost să curăţăm clubul în dimineaţa asta şi să punem cadourile la loc sub brad.

— Îmi pare foarte rău de cele întâmplate. Emily se sprijini de zidul lateral al casei. Jur că n-am ştiut că mama era cu ochii pe noi. Habar n-am avut că mi-a pus telefonul sub urmărire. La început, am primit slujba de Moş Crăciun ca să vă spionez pe voi – aţi avut dreptate. Dar am renunţat la spionat la scurtă vreme după ce v-am cunoscut. Nu sunt făcută să fiu turnătoare.

— Ştim, Moşule. Cassie o atinse uşor pe încheietură. Eşti formidabil!

— Avem ceva pentru tine.

Lola dispăru în tufişuri şi se întoarse cu un obiect învelit într-o cuvertură mare, albastră. Îl aşeză pe terasă şi dădu păturile la o parte; cuibărit în ele stătea bebeluşul Isus al mamei sale. Nu avea nici măcar o zgârietură. Păpuşica de ceramică dormea liniştită în leagănul de paie, ca întotdeauna.

— Ne-am zis că mama ta îl vrea înapoi, zise Cassie, făcându-i cu ochiul. S-a agitat periculos de mult din cauza lui aseară.

Emily atinse bebeluşul pe cap cu vârful degetului.

— Mulţumesc, fetelor. Gestul va însemna foarte mult pentru ea.

— N-ai pentru ce. Sophie se uită la ceas. Ar cam trebui să plecăm, fetelor. Avem de făcut… *chestia* aia.

Spiriduşii încuviinţară din cap misterioşi. Pe Emily o săgetă un junghi, ar fi vrut ca fetele să-i

spună unde merg, dar poate că le cerea prea mult.

Cassie coborî de pe terasă şi-şi flutură degetul arătător în direcţia ei.

— Să nu spui nimănui despre asta, ne-am înţeles, Moşule?

— Sigur că nu spun, răspunse Emily. Să nu mă pârâţi nici voi mamei.

— Promitem!

— Poate ne întâlnim anul viitor în Ţara lui Moş Crăciun. Lola îşi înăbuşi un chicotit. Îmi cam place să fiu spiriduş, ca să fiu sinceră.

— S-a făcut, rosti Emily.

Spiriduşii plecară cu paşi lenţi şi relaxaţi spre maşina lui Cassie. Emily se cuprinse cu braţele, înfrigurată, urmărindu-le pe fete cum se îndepărtează. O creangă uscată trosni în depărtare şi ea aruncă o privire spre lanurile de porumb, străbătută de un sentiment familiar de neliniște. Nu mai putea fi o coincidenţă: era cineva acolo. O urmărea cineva.

— Hei! strigă ea, coborând de pe terasă.

Nu primi niciun răspuns. Indiferent ce – sau cine – fusese, dispăruse.

ÎN STRAIE VESELE
SĂ NE ÎNVEŞMÂNTĂM

Poate că am dispărut în lanul de porumb, Em, dar nu am plecat nicăieri.

Trebuie să recunosc, m-a impresionat cât de mult a crescut micuţa noastră Emily. Să şantajeze un ofiţer de poliţie? Cine-ar fi crezut-o în stare de-aşa ceva? Dar întotdeauna a dovedit slăbiciune pentru prietenele ei. Dacă am învăţat ceva, atunci acesta este faptul că, dacă vrei să ajungi la inima lui Emily, cheia este prietena ei cea mai bună, pe care a iubit-o şi a pierdut-o. Dacă Emily ar crede că există o şansă cât de mică pentru ca draga ei Ali să se întoarcă înapoi, ar merge şi până la capătul lumii ca s-o găsească.

E o slăbiciune care naşte nenumărate posibilităţi. Aş putea s-o fac Emily să încalce legea pentru mine. Aş putea s-o fac să-i acuze pe oameni de tot felul de lucruri, toate în numele lui Alison. Iar când voi trece la fapte, va fi atât de uşor s-o atrag în cursă! Îmi vor trebui doar câteva cuvinte simple… şi un sărut. Nu pot decât să sper că şi celelalte fete se vor lăsa la fel de uşor manipulate ca ea…

Următoarea este Aria. Ea, Byron şi Mike se pregătesc de distracţii cât mai trăsnite în perioada Crăciunului, dar eu bănuiesc, pe ascuns, că surpriza care-i aşteaptă la Cabana „Gheara Ursului” nu este lâna de tricotat pe care şi-o doreşte Aria de Crăciun. Şi asta nu e singura surpriză pentru ea, care va ieşi la iveală de sărbători.

Muah!
A.

[1] Serial TV (Cuvântul care începe cu L) (n.tr.).

[2] Animal care seamănă cu un mamut, personaj din emisiunile educative pentru copii difuzate de canalul de televiziune Sesame Street (n. red.).

[3] Trapă feminină de dans din America (Păpușile-pisicuțe) (n.tr.).

[4] Spectacol de televiziune în care se caută cântăreți talentați (n. tr.).

[5] Firmă din Statele Unite ai cărei reprezentanți le oferă cupoane-cadou proprietarilor proaspăt mutați într-o zonă (*n.tr*.)

[6] Ursul, Tigrul și Măgarul Eeyore sunt personaje din *Winnie the Pooh*, povestiri de A.A. Milne (*n.tr.*)

[7] Aluzie la filmul *Cum a furat Grinch Crăciunul,* în care Whoville este un oraș situat într-un fulg de zăpadă; Grinch e creatura care nu suportă fericirea locuitorilor și le fură toate cadourile și decorurile de Crăciun (*n.tr.*).

[8] Replica faimosului personaj care nu suporta Crăciunul, Ebenezer Scrooge, din nuvela *Colindă de Crăciun,* de Charles Dickens (*n.tr.)*

Cuprins

[1]
[2]
[3]
[4]
[5]
[6]
[7]
[8]

Table of Contents

[1] 88
[2] 88
[3] 88
[4] 88
[5] 88
[6] 88
[7] 88
[8] 88